Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

47

JOI, 21 NOIEMBRIE
1968, ANUL II
(NR. 61)

Băieții, chitarele și... ancheta noastră în paginile 4—5

Foto: Grigore PREPELIȚĂ

ECRAN

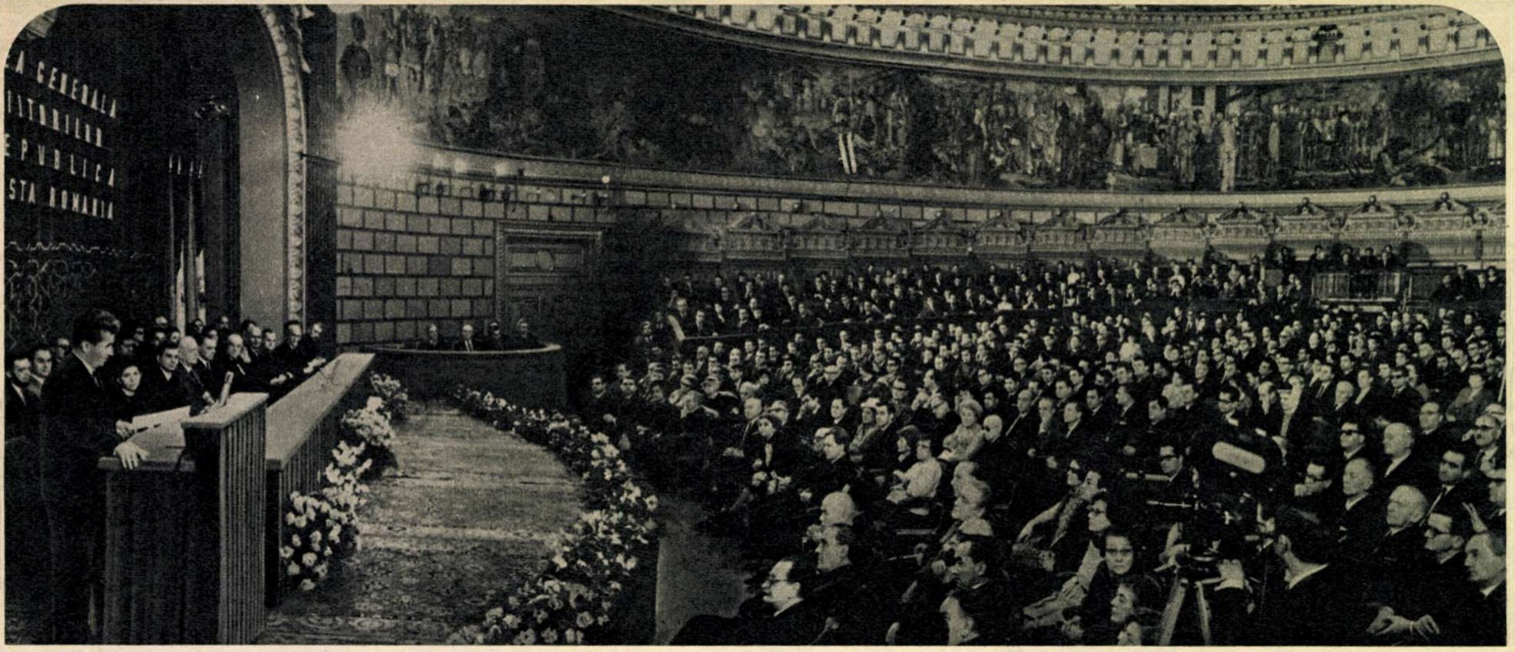

În ultima zi a Adunării generale a scriitorilor, participanții l-au întîmpinat cu nespus entuziasm pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, care a rostit o amplă cuvîntare.

FORUMUL SCRIITORILOR

Săptămîna trecută s-au desfășurat la Ateneul Român lucrările Adunării Generale a scriitorilor. Eveniment de o deosebită importanță pentru mișcarea culturală din România, forumul scriitorilor a analizat situația actuală a literaturii române, subliniind succesele obținute în ultimii ani de poezia, proza, dramaturgia, critica literară din țara noastră. Reliefînd contribuția întregului nostru front literar pe tărîmul promovării unei literaturi de înaltă ținută artistică, inspirată din realitatea socialistă, adunarea scriitorilor a analizat totodată perspectivele scrisului românesc în lumina ideologiei marxist-leniniste, necesitatea ca scriitorii să dea la iveală noi opere literare, care să reflecte cu o largă paletă de mijloace artistice cele mai semnificative procese desfășurate în societatea noastră, opera măreață de desăvîrșire a construcției socialiste.

Scrisoarea săptămînii

SOLII CUTEZĂTOARE

Țin în mînă o pasăre cîntătoare, cutezătorule: o revistă. Are glasul și privirile fermecate pesemne, din moment ce-mi pricepe sufletul și gîndurile pe de rost. Astfel cum ar ști să-mi sporească bucuriile? Altfel cum mi-ar alina necazurile? Dar pasărea este fermecată cu totul, de vreme ce mă face să pricep suflet și gînd și din ființa altor oameni pe care nici nu-i cunosc. Nu-i cunosc? *Am greșit* Nu i-am văzut. *Cunoscîndu-le sufletul și gîndurile frumoase ei mi-au și devenit prieteni. Mulțumesc, pasăre cîntătoare!*

Sînt păsări mari și păsări mici, sînt păsări cu pene de curcubeu și păsări cu vestmînt de culoarea grîului copt. Sînt păsări cu glas de copil și suflet cutezător, de numele cărora prea puțin am auzit pînă acum, și care, după zboruri arcuite de-a lungul plaiurilor țării, vin în fiecare săptămînă să se așeze cîntînd pe masa redacției noastre. — Cine sînteți voi, păsări cîntătoare?, le întrebăm noi. — Soliile inimilor cutezătoare, ne răspund ele. — Și care e numele vostru adevărat? — Mugurel, *mă numesc eu. —* Steluța, *se aude o voce suavă. —* Floare albastră, Alfabet liric, Săgetătorul, *răspund altele.— Și cuiburile voastre unde sînt? — Acolo, departe, în mijlocul copiilor din orașul Victoria, de la Piatra Neamț, din Cluj, sau aici, aproape, la Ploiești, în București, în școlile albe în care ne-am născut. — Fiți oaspeții noștri dragi, păsări frumoase cu gînduri luminoase! Păsări cu puteri de poveste, care veți preface, sînt sigur, măcar un nume din cele multe pe care le purtați acum pe aripile voastre, într-un nume de scriitor mare, de artist mare. Ne place cîntecul vostru abia înmugurit. În el se află și tinerețea și bucuria noastră.*

Petre Ghelmez

TELEX Cutezătorii

În orașul Leonberg (R.F. a Germaniei) trăiește cel mai tînăr director de muzeu. Este vorba de Hendrick Klein în vîrstă de 14 ani. De la vîrsta de 8 ani el strînge piese din domeniul științelor naturii, alcătuindu-și o colecție foarte bogată, cunoscută în toată țara. Îndrumat de un profesor specialist, Hendrik și-a orînduit un muzeu unde vizitatorii pot privi exponate ce amintesc de viețuitoarele care au trăit pe pămînturile europene, cu sute de mii de ani în urmă. Atrage în mod deosebit atenția maxilarul unui elefant, pe care tînărul director l-a găsit într-o carieră de piatră din partea superioară a Rinului. Se pare că maxilarul este al unui elefant care a viețuit pe acolo, acum aproximativ un milion de ani.

Elevul BracyWaston, *în vîrstă de 17 ani, este cel mai tînăr chirurg amator din lume. Succesele lui au uimit atît pe compatrioții săi, chirurgii din S.U.A., cît și pe unii din cei mai renumiți chirurgi din lume. La începutul activității sale tînărul chirurg lucra într-un «laborator» (o baracă) pe care și l-a construit singur, încercînd acolo și unele transplanturi la păsări și cobai. Apoi, medicii de la Facultatea de medicină a Universității din Alabama l-au invitat să-și continue experiențele într-un laborator al facultății.*

Emoții! Se înfruntă reprezentanții Școlilor generale nr. 5 și 10 din Bacău.

Cutezătorii

Cu puțin timp în urmă, a avut loc la Bacău, tragerea la sorți pentru premiile din cadrul «Concursului vacanței». Tragerea la sorți a fost precedată de o intîlnire cu scriitori și redactori din redacția «Cutezătorii» și de un pasionant concurs «Cine știe cîștigă». În numărul 50 al revistei vom publica LISTA CÎȘTIGĂTORILOR.

• • • • • • • • •

Start în cea de-a doua etapă a Concursului republican, de mare succes, «Expediție pionierească». Instalat într-unul din studiourile Radiodifuziunii, juriul conduce și... savurează la unul dintre capetele firelor telefonice, disputa pasionantă dintre primele trei echipaje pionierești, reprezentînd tot atîtea județe: «Cibiniul» (Sibiul), «Arcașii» (Suceava) și «M-a făcut mama oltean» (Craiova). Revista «Cutezătorii» le urează mult succes tuturor participanților.

UN CONCURS PE LÎNGĂ CARE NICI UNUL DINTRE VOI NU TREBUIE SĂ TREACĂ INDIFERENT

CEI MAI ÎNDRĂGIŢI SPORTIVI AI ANULUI

Doriţi să mergeţi într-o tabără de vară, la munte sau la mare, să intraţi în posesia unui ceas de mînă, a unei mingi de fotbal sau volei, să purtaţi un trening sau un tricou cu inscripţia «CUTEZĂTORII»? Participaţi la concursul nostru

CEI MAI ÎNDRĂGIŢI SPORTIVI AI ANULUI

Pentru aceasta nu trebuie decît să consumaţi ceva timp, cerneală şi hîrtie. Atît. Mai precis:

Să ne scrieţi în ordine, de la 1 la 5, numele primilor cinci sportivi români pe care îi consideraţi cei mai buni în anul 1968 şi, totodată, motivele, faptele, succesele lor obţinute în cursul anului 1968, care v-au determinat să-i îndrăgiţi.

• • • • • • • • PREMIILE OFERITE DE REVISTA NOASTRĂ • • • • • • • •

— **2 PREMII ÎNTÎI** — constînd din cîte **un loc într-o tabără de vară** (la munte sau la mare), **cîte un trening cu inscripţia «CUTEZĂTORII»,**

— **3 PREMII DOI — cîte un ceas de mînă plus cîte un tricou cu inscripţia «CUTEZĂTORII»;**

— **5 PREMII TREI — un trening cu inscripţia «CUTEZĂTORII»**, şi **o minge de fotbal sau volei.**

Redacţia va oferi diplome de popularitate celor cinci sportivi.

Puteţi trimite corespondenţe începînd cu data de apariţie a acestui anunţ şi pînă la 31 decembrie a.c. inclusiv. Nu uitaţi! Scrieţi pe plic citeţ, cu litere mari (în afară de adresa exactă a redacţiei şi a voastră): **PENTRU CONCURSUL «CEI MAI BUNI SPORTIVI ROMÂNI AI ANULUI».** După 31 decembrie a.c. se va întruni un juriu care va tria scrisorile ţinînd seama de numele sportivilor şi de argumentele voastre.

Pe baza clasificării de la 1 la 5 stabilite de voi, vom întocmi un clasament general premiindu-i pe cititorii ale căror tabele de 5 se apropie cel mai mult de acest clasament.

Aşteptăm scrisorile voastre!

• • • • • • • • • • • •

GHID OFICIAL LA 12 ANI?

DA!

SPUN

Cutezătorii

...şi se gîndesc la pionierul GHIMICI SORIN din Baia de Fier (Gorj). A conduce excursioniştii prin galeriile înguste şi întunecoase ale peşterilor, a cunoaşte fiecare colţ, cotitură sau piatră din aceste adîncuri ale pămîntului şi a şti să le descoperi frumuseţile, nu-i deloc uşor. De aceea, Sorin se specializează mereu. Citeşte cărţi de geografie, urmăreşte trasee pe hartă şi aplecat asupra manualelor de franceză şi engleză, el învaţă de zor. Adeseori, printre turişti sînt mulţi străini şi foarte tînărul nostru ghid doreşte să se facă înţeles. Precizăm că Sorin este ghid oficial.

Ca să-l cunoaşteţi pe cel mai tînăr ghid de peşteri din ţară, vă poftim într-o excursie la Peştera Miresei.

Prietenii

Fotoreportaj de
GRIGORE
PREPELIŢĂ

I-am întîlnit într-o dimineaţă însorită pe una din străzile Braşovului, şi unul dintre ei, văzîndu-ne echipaţi cu o grămadă de aparate de fotografiat, a glumit:

— Nu ne faceţi şi nouă o poză?

— Ba da, cu plăcere! Punem însă o condiţie: să nu vă modificaţi programul, ci să faceţi exact ceea ce aţi fi făcut dacă nu ne întîlneam!

— De acord!

(Continuare in pag. 4)

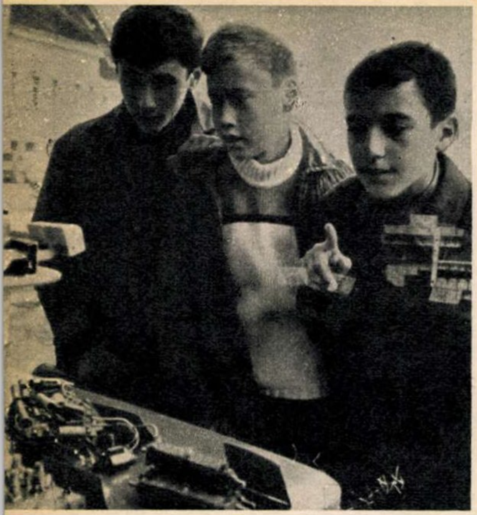

(Urmare din pag. 3)

Pe drum, admirînd clădirile Brașovului și privind vitrinele magazinelor, ne-am cunoscut mai bine. Băiatul acesta înalt e *Munteanu Iosif*, elev la Școala profesională Hidromecanica. Blondul se numește *Acker Reinhard*, și învață la Școala generală nr. 4, în clasa a șasea, iar al treilea este *Agoston Bela*, dintr-a șaptea, Școala generală nr. 7.

Ne-am plimbat cît ne-am plimbat, și în cele din urmă am ajuns... să jucăm fotbal!

— Ați spus să nu ne schimbăm programul! Avem mai întotdeauna mingea la noi și, cum găsim locul și timpul potrivit, facem o «miuță»!

— Dar mi se pare că și ceasul meu vrea să spună ceva! rîde Reinhard. Băieți, să nu întîrziem!

Îi însoțim mai departe, ajungînd în fața acestei frumoase clădiri. Este Casa pionierilor.

— Poftiți, ne spune Iosif, sînteți invitații noștri!

Bela e nerăbdător să ne arate virtuțile acestui emițător de telegrafie și fonie. Cei trei prieteni sînt membri ai cercului de radio amatori...

...și cum pentru adevărații specialiști, un aparat nu e niciodată perfect, ci doar perfectibil, se pare că orele cele mai frumoase sînt acelea cînd îl desfac într-o mie de piese, modificînd, adăugînd și — de ce nu? — născocind soluții tehnice!

De fapt, avem de a face cu veritabili maeștri! Construcția acestui emițător nu e pentru ei decît un... antrenament în vederea participării la concursul de «vînătoarea de vulpi». Știți, probabil, că participanții la un astfel de concurs, avînd fiecare un mic radio-receptor, trebuie să găsească postul de emisie. Dar ce are asta cu... atletismul, handbalul și fotbalul de care prietenii noștri sînt la fel de interesați? «Vînătorul de vulpi — ne spun ei — trebuie să aibă nu numai cunoștințe tehnice, ci și o excelentă condiție fizică! Uneori ca să găsești postul emițător, trebuie să alergi cîțiva kilometri, pe dealuri și prin păduri!»

Cineva s-a uitat din nou la ceas. Da, e timpul ca prietenii noștri să meargă la școală. Subiectul ultimei fotografii e obligatoriu: un salut amical cititorilor noștri! Să le spunem și noi:

— La revedere, băieți! Succes la concurs!

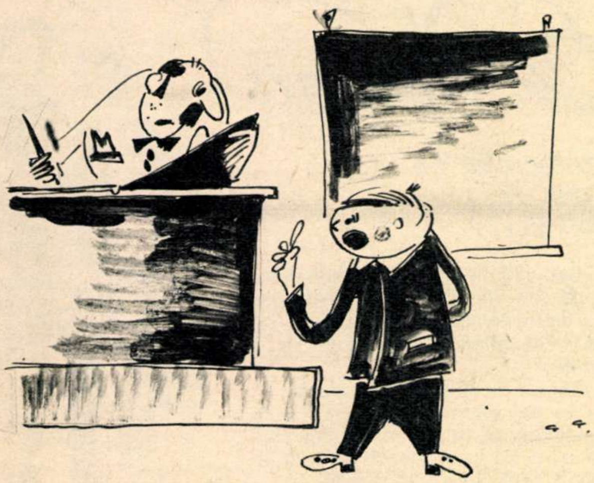

— Numește-mi un loc unde se găsesc calcar, aramă, plumb și fructe...
— Buzunarul fratelui meu!!

Desen: DANIELESCU LOVIN

Îmi vine în minte o poveste. Eram co cînd am citit-o, dar nu m-ar mira să n circule și azi, deși (sau, cine știe?, tocn pentru că) nu făcea nici un efort să spar tiparele unei însăilări oarecare, în coa căreia «morala» fusese legată gălăgios, ca tinichea de coada unui biet Azorică. scurt, povestea istorisea gîlceava mai mult instrumente muzicale expuse în vitrina un magazin. Motivul? Fiecare se conside mai presus, mai important ca celălalt. Pî la urmă însă, alcătuind o orchestră, instr mentele își dau seama că au merite egal toate fiind deopotrivă de utile în redar unei partituri etc. etc.

Îmi vine în minte această poveste naiv născută parcă din intenția de a exemplific un truism perfect, și mă întreb dacă, adm țînd că ar fi fost scrisă azi, autorul i-ar m fi dat acest deznodămînt și nu s-ar fi lăs tentat să conchidă că chitara are drepta solicitînd un tratament special, rolul juc de ea fiind cu totul aparte.

Pentru că, vă rog să recunoașteți: chitar azi, e mai mult decît un instrument. Es o modă. Și mai mult decît atît. Este, c puțin pentru unii, un pașaport de intrar într-o lume care și-a făcut din aceast cutie de rezonanță prevăzută cu strune u fel de emblemă. Și poate chiar și mai mu decît atît. Este...

Dar să nu anticipăm concluziile aceste pagini care, la rîndul lor, se vor concluziil unei anchete. O anchetă la care ați fos solicitați să răspundeți voi, fete, dar, ma cu seamă, voi, băieți aflați la acea vîrst căreia revista noastră i se adresează în mo special. O anchetă cuprinzînd o singur întrebare, cea din titlu.

CINE NE-A DAT IDEEA

Nu putem numi ceva sau pe cineva anume care să ne fi sugerat ideea acestei anchete. La realizarea ei au concurat cîteva informați părînd la început răzlețe, fără forța de a conduce spre o idee comună, dar care, treptat, și-au dovedit o atare capacitate. Să pomenesc cîteva. Responsabilul magazinului «Muzica» mi-a relatat că instrumentul cel mai cerut de către tineri și foarte tineri este, incontestabil, chitara. Față de celelalte instrumente, procentul de solicitare în favoarea sa este de o mie la unu, dacă nu chiar mai mare. Intrebate la ce instrument le-ar plăcea să cînte băiatul pe care îl simpatizează în mod deosebit, fetele din două clase a opta au răspuns: 40 *(dintr-un total de* 43*) chitara, una singură — pianul, tot una singură — vioara și, în sfîrșit, o glumeață — trombonul... Pe scenele caselor de cultură au debutat în ultimii ani cîteva sute (ați citit bine: sute) de formații de chitare, și își așteaptă rîndul un număr și mai mare. Membrii lor, în majoritate, sînt elevi și studenți cuprinși între vîrstele* 15—20 *de ani, care însă au învățat să cînte la chitară de la* 11—12 *ani.*

Suficiente argumente pentru a întreprinde o atare anchetă?

Cred că da....

DOI BĂIEȚI SINCERI ȘI AL TREILEA NU TOCMAI...

Ancheta m-a purtat prin mai multe școli bucureștene. Și iată-mă și la Școala nr. 22. Silviu Pața, Mircea Tănăsescu și D.S., toți

DE CE VREȚI SĂ CÎNTAȚI LA CHITARĂ?

O fotografie de GRIGORE PREPELIȚĂ

Anchetă realizată de OCTAV PANCU-IAȘI

din clasa a șaptea și buni prieteni între ei îmi răspund pe rînd la întrebarea: «De ce vrei să știi să cînți la chitară?»

Silviu: *Sînt mic de statură. Cel mai scund din clasă. Am fost poreclit — și nu-mi face deloc plăcere — «piticul». Cîntînd la chitară, adică la instrumentul după care toți se dau în vînt, aș scăpa cu siguranță de poreclă. Să nu vă pară ciudat, dar chitara ar fi în stare să facă minunea asta: să mă înalțe! Printre băieții din cartierul nostru, ea a făcut și minuni mai mari. Unul, deși e un fotbalist oarecare, este mereu acceptat în echipa de pitici a cartierului pentru că are chitară. Altul, tot pentru că știe să cînte la chitară, și-a făcut o frumoasă colecție de timbre, fără să-l coste un ban. Toți i-au dăruit cîte o marcă sau cîte o serie întreagă...*

Mircea: *Iubesc muzica ușoară. Mi-am făcut rost de fotografiile «Sincron»-ilor, abia aștept să apară poza celor din formația timișoreană «Phoenix», pe un perete întreg din camera mea am lipit tăieturi din reviste înfățișîndu-i pe Adamo, Paul Ancka, Cellentano, Johnny Holliday. Chitarele lor îmi fac cu ochiul. Chitarele și, bineînțeles, gloria lor.*

D.S.: (îi dau numai inițialele pentru că, mărturisesc, răspunsul lui mi s-a părut prea puțin sincer și cum cred că așa o să pară și cititorilor, nu doresc să contribui la dezaprobarea pe care și-o va atrage, rîndurile de față avînd cu totul alt scop). *Nu urmăresc nici un fel de glorie dorind să cînt la chitară. Trebuie să fim modești. Dacă aș cînta pe o scenă, cred că nu mi-ar face plăcere nici aplauzele, nici «bis»-urile...*

ALȚI BĂIEȚI SERIOȘI ȘI INTELIGENȚI

Unul, de pildă, este Stelian Moraru, din clasa a VIII-a.

Stelian: *Stau și mă întreb dacă dorința de a cînta la chitară este una născută doar de faptul că acest instrument deține «capul de afiș» printre cele la modă. Stau și mă întreb dacă nu cumva chitara, cu posibilitatea ei ultra-rapidă de a te face cunoscut, admirat (bineînțeles, dacă ai talent muzical) ne apare nouă ca un drum mai simplu, mai comod, cerînd eforturi mai mici pentru găsirea unui drum în viață. Dacă e așa, dacă cumva de asta vreau să cînt la chitară, parcă aș încerca să-mi scot dorința din cap. N-am de gînd să trec prin viață ca gîsca pe apă. Nu caut un loc călduț. Mi-ar place mult să cînt la chitară, dar numai ca un mod plăcut (și, de ce să nu spun?, aducător de simpatii nenumărate) de a-mi petrece timpul liber, după practicarea unei meserii care să-mi dea mai mult decît aplauze: să-mi dea convingerea că mă fac util acolo unde se dau bătălii grele, că e nevoie de mine printre constructorii de primă mînă. Să nu se supere cîntăreții profesioniști la chitară, nu vreau să diminuiez cu nimic meseria lor, vreau numai să spun că pe mine mă atrag și altele și e firesc ca pe acestea să le laud în primul rînd.*

Al doilea este Dan Năsturaș.

Dan: *Sînt la vîrsta cînd pot să fac o distincție între o modă și ceva peren, între o pasiune de o clipă și una de-o viață. Fără îndoială că mi-ar place să cînt la chitară. Mai mult: m-ar bucura dacă ar ieși din mine un maestru al acestui instrument, ca Beatles-ii. Dar mi-e teamă ca nu cumva gîndul acesta să mă stăpînească prea puțin timp și de aceea nu investesc în el visuri, nădejdi. Cu chimia, în ceea ce mă privește, este altceva. Știu, simt că o s-o iubesc cît voi trăi!*

ÎN LOC DE CONCLUZII...

...o invitație. Vreau să nu închei ancheta mea aici și vă invit pe voi, toți cititorii «Cutezătorilor», să răspundeți (firește, în cazul că aveți o asemenea dorință) de ce vreți să știți să cîntați la chitară. Dar, vă rog grăbiți-vă! Am și început să vă aștept scrisorile. Și ca să nu mă plictisesc așteptînd, chiar în clipa aceasta deschid magnetofonul și încep să ascult o înregistrare a formației de chitare «Sideral».●

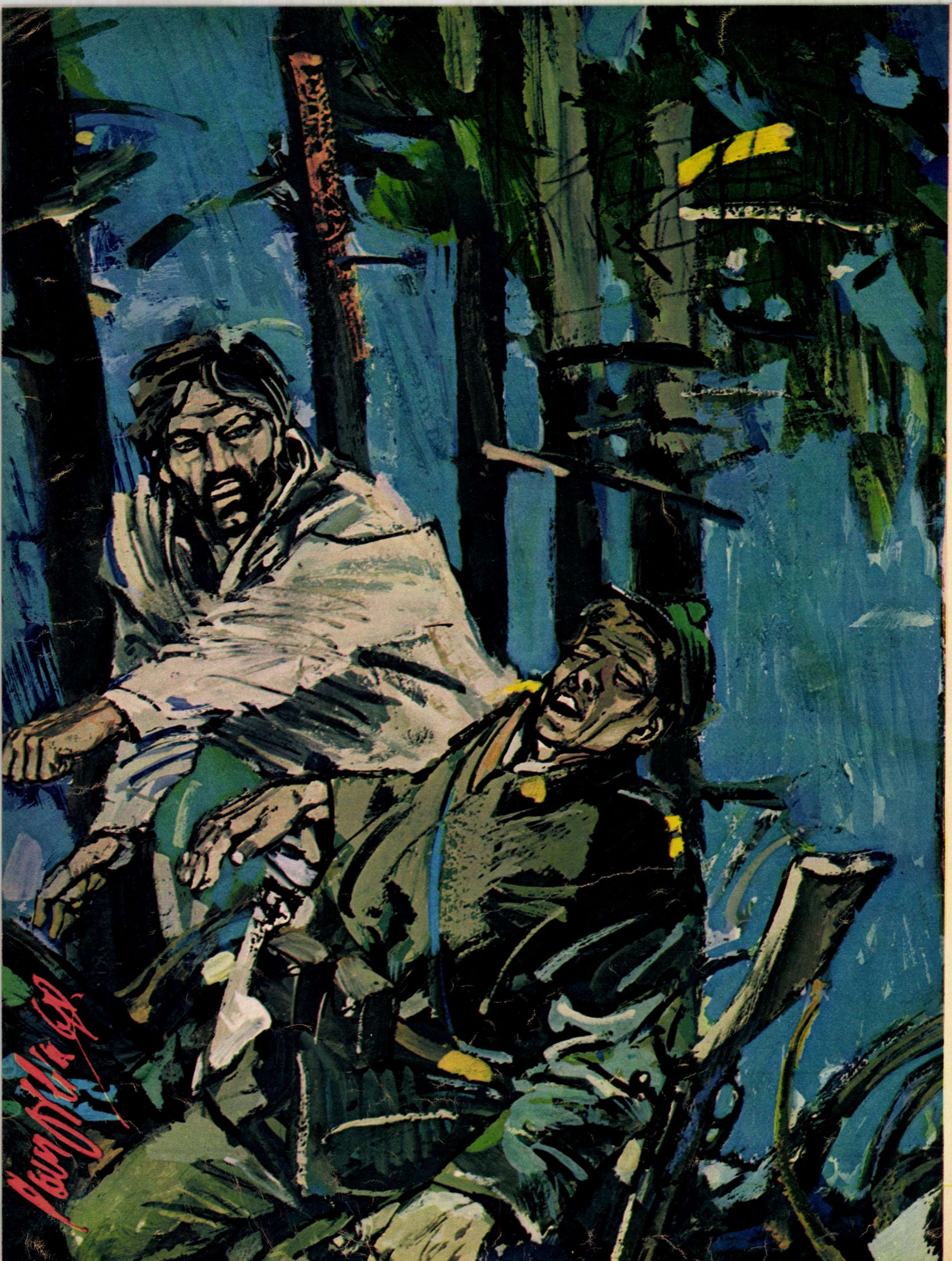
Paul Calle

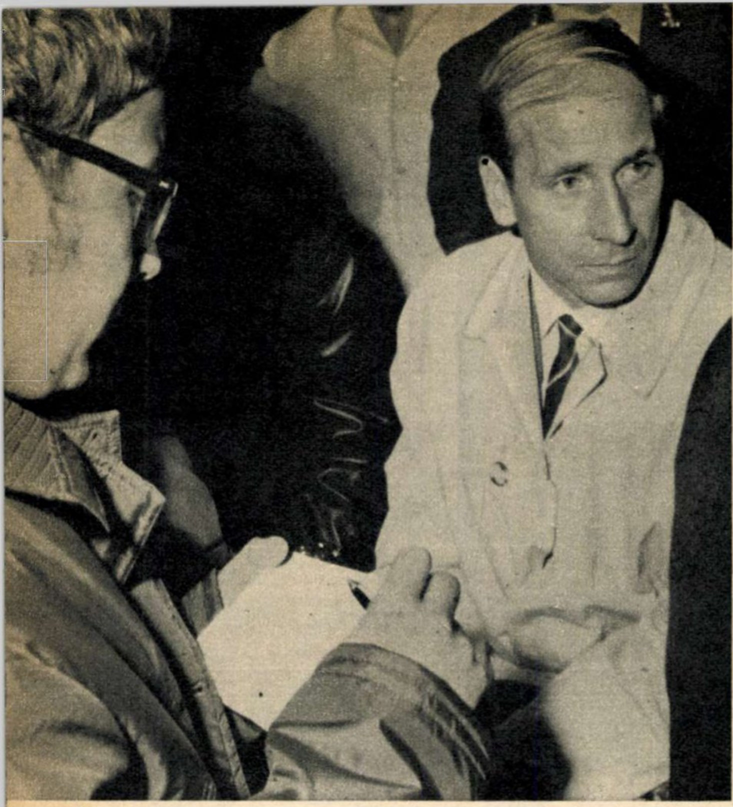

Bucharest 6 XI 1968

For the youngest readers

of „Cutezătorii"

Bobby Charlton

BOBBY

„MARELE BOBBY"

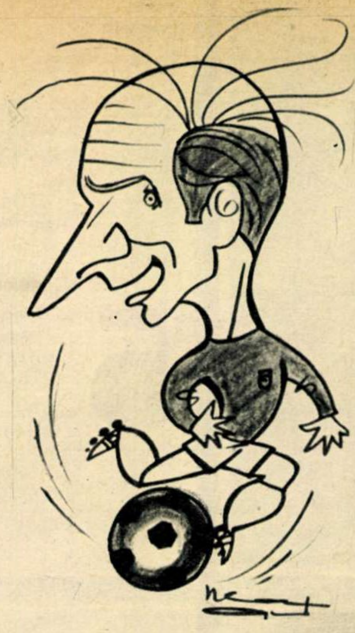

VĂZUT DE NEAGU RĂDULESCU

Cînd m-am apropiat de el pentru a schimba cîteva cuvinte, în holul aeroportului Băneasa, impresia fotbalistului perfect pe care o căpătasem cu toţii de pe ecranele televizoarelor, a fost ameninţată din temelii... De înălţime medie (1,76), suplu (72 kg), pleşuv, cu o ultimă şuviţă rebelă de păr blond şi cu un chip copilăros în ciuda celor 30 de ani, s-a aşezat în faţa fotoreporterilor zîmbind niţel indiferent şi căutînd parcă un refugiu cu ochii lui mari, albaştri.

Semăna a funcţionar de bancă sau a fermier... Era însă Bobby Charlton, celebrul fotbalist englez, «dirijorul» lui Manchester United, campioana de cluburi a continentului şi campioana lumii.

Comparaţia cu Di Stefano este cea mai fidelă, căci Bobby Charlton, prin jocul său universal, a adus o notă caldă, latină, în fotbalul clasic al insularilor... Scăpat ca prin minune din catastrofa aeriană de la München, care a răpit lui Manchester United aproape întreaga echipă, Bobby a cucerit de atunci simpatia publicului de pretutindeni.

În ce constă secretul carierei sale? Înainte de toate, într-o uriaşă dragoste faţă de fotbal, în plăcerea încă juvenilă de a-l practica... Dar faptul că înaintea meciului de la Bucureşti, cînd pînă la începerea partidei mai era o oră, Bobby se afla gata echipat, nu credeţi că este un «secret»?

Cît despre întîlnirea dintre reprezentativa noastră şi cea engleză, aţi notat, desigur, cu plăcere, nenumăratele faze de fotbal autentic, de mare spectacol şi de perfect spirit sportiv.

TRAIAN OV. IOANIŢOAIA

ÎNTR-UN SAT VASLUIAN

UN „POM LĂUDAT" PE MERIT

Oricine ştie că la pomul lăudat nu-i bine să te duci cu sacul mare. Totuşi, cînd am plecat spre Puşcaşu — un sat aflat la vreo 10 km de Vaslui — mi-am luat un... blocnotes... încăpător. Auzisem că acolo, în curtea Şcolii generale, se află o minune de «pom» cu ramurile încărcate de fructe grozav de frumoase şi gustoase.

Ei da, am acum un carnet plin cu «fructe» culese din «pomul» de la Şcoala generală din Puşcaşu. Şi din cauza asta nu prea ştiu cu care să vă servesc mai întîi. Dar sper că n-o să vă fie cu supărare dacă le scot cum le-am pus: adică la întîmplare.

Priviţi la bara fixă! O mulţime de elevi — fete şi băieţi — de la cei mai mici pînă la cei mai mari, foiesc în jurul ei. Sar, se prind de ea, se răsucesc, pendulează înainte şi înapoi, şi cînd obosesc — zdup! la pămînt, roşii de efort şi grozav de bine dispuşi. Iar acum, să-l lăsăm pe prichindelul Gheorghe Gavrilă, (din clasa a II-a), pe care căciula nu-l împiedică să se învîrtească timp de trei minute la bară, şi să trecem la porticul de gimnastică. Aici «echerul» şi «şpagatul» la inele, căţăratul pe frînghii şi «broasca» la trapez sînt pentru Olga Ştirbu (şi toţi ceilalţi colegi şi colege) exerciţii obişnuite. Şi dacă se-ntîmplă ca porticul să fie prea aglomerat, nu-i nimic, Iacob Violeta nu se supără. Are alături paralelele. Şi numaidecît putem admira un «pod» de toată perfecţiunea. Iar Gheorghe Botez et compania sînt foarte mulţumiţi cu calul de lemn.

Poate că alţii nu ştiu, elevii de la această şcoală cunosc însă un mare secret: că se poate face gimnastică şi fără aparate, pe pămîntul gol şi bine bătătorit. Aici «şpagatul» e din nou «la el acasă», dar mai ales mersul în mîini, (acrobaţia) şi... piramidele.

Nu, n-am ajuns nici măcar la jumătatea... blocnotesului. Mai sînt şi alte «fructe» care-şi aşteaptă rîndul: fotbalul, handbalul, minibaschetul, oina şi chiar... arcurile. Sînt la Puşcaşu nişte arcaşi (ca Dumitru Ţuchendrea şi Gică Pricop de pildă) care, cu săgeata lor, doboară vulturul din zbor (pesemne că din acest motiv n-am văzut nici un vultur pe cerul satului!).

«Pomul» de la Şcoala generală din Puşcaşu e de toată frumuseţea: mare, cu rădăcini adînci şi puternice, şi cu ramurile încărcate de fructe din care toţi elevii, în timpul lor liber, se-nfruptă pe săturate. Şi dacă nici unul dintre ei nu ştie ce-i aia o răceală, dacă toţi sînt vioi şi bine dispuşi, şi dacă toţi vor creşte ca brazii, asta înseamnă că «fructele» acestui «pom» le priesc.

C. DIACONU

P.S. Nu pot să închei înainte de-a vă mai spune ceva: toate aparatele cu care e înzestrată baza sportivă din curtea şcolii din Puşcaşu, toate terenurile au fost construite şi amenajate din resurse locale de către elevi, împreună cu profesorul de educaţie fizică Titi Gheorghiu. *Cine vrea, să reţină acest amănunt care nu mi se pare lipsit de importanţă.*

LUXEMBURG

MALTA: GROTA ALBASTRĂ

MALDIVE-MALE

STATE LILIPUT

EXCURSIE PE GLOB

PE ÎNTINSUL GLOBULUI PAMÎNTESC EXISTĂ CÎTEVA STATE CARE AU O SUPRAFAȚĂ SURPRINZĂTOR DE MICĂ. ACESTE STATE LILIPUTANE — ÎN NUMĂR DE DOUĂSPREZECE — TOATE LA UN LOC ALCĂTUIESC O SUPRAFAȚĂ MAI MICĂ CHIAR DECÎT A DOBROGEI.

1

În Munții Pirinei, la hotarul răsăritean dintre Franța și Spania se află mica republică Andorra pe a cărei suprafață de 453 km² trăiesc 13 800 locuitori. Andorra este situată la o altitudine medie de peste 1 400 m și are un relief muntos ce depășește în unele locuri înălțimea de 2 700 m.

Atît populația capitalei — Andorra la Vella — cît și cea din 40 de sate cîte există în toată țara se ocupă cu creșterea vitelor și fabricarea mangalului. Cea mai mare parte din veniturile țării sînt obținute din vînzarea timbrelor, țigărilor precum și din taxele turistice. In timpul verii republica este vizitată de aproape 1 milion de turiști, fapt pentru care în ultimul timp au fost construite de-a lungul unicei șosele care o străbate peste 100 de hoteluri și magazine.

În clădirea administrativă din capitală se păstrează documentul redactat în anul 1278 de contele francez Andorra, care împreună cu episcopul spaniol Urgel au donat «cele trei văi» care de aproape șapte sute de ani formează acest stat.

În Andorra nu există legi scrise.

*

2

După cum spun geologii, această insulă, Malta, reprezintă ultima frîntură dintr-un lanț de munți care — în urmă cu multe milioane de ani — lega uscatul Europei de Africa.

În anul 1530 cavalerii ioaniți s-au retras din insula Rodos în Malta. Flota turcească alcătuită din 200 de galere, împreună cu o armată de 30 000 de ostași au atacat în anul 1565 pe cei 700 de cavaleri din Malta care nu dispuneau decît de o armată de 7 000 de soldați. După 5 luni de lupte comandantul cavalerilor Jean La Valletta a învins însă pe turci care au pierdut în această bătălie 20 000 de oameni. În amintirea marelui maestru La Valletta a fost construit orașul care poartă numele său. Astăzi capitala are o populație de 18 000 locuitori.

Cea mai monumentală construcție din La Valletta este Palatul Cavalerilor unde se pot vedea armurile și obiectele care au aparținut cavalerilor din Malta.

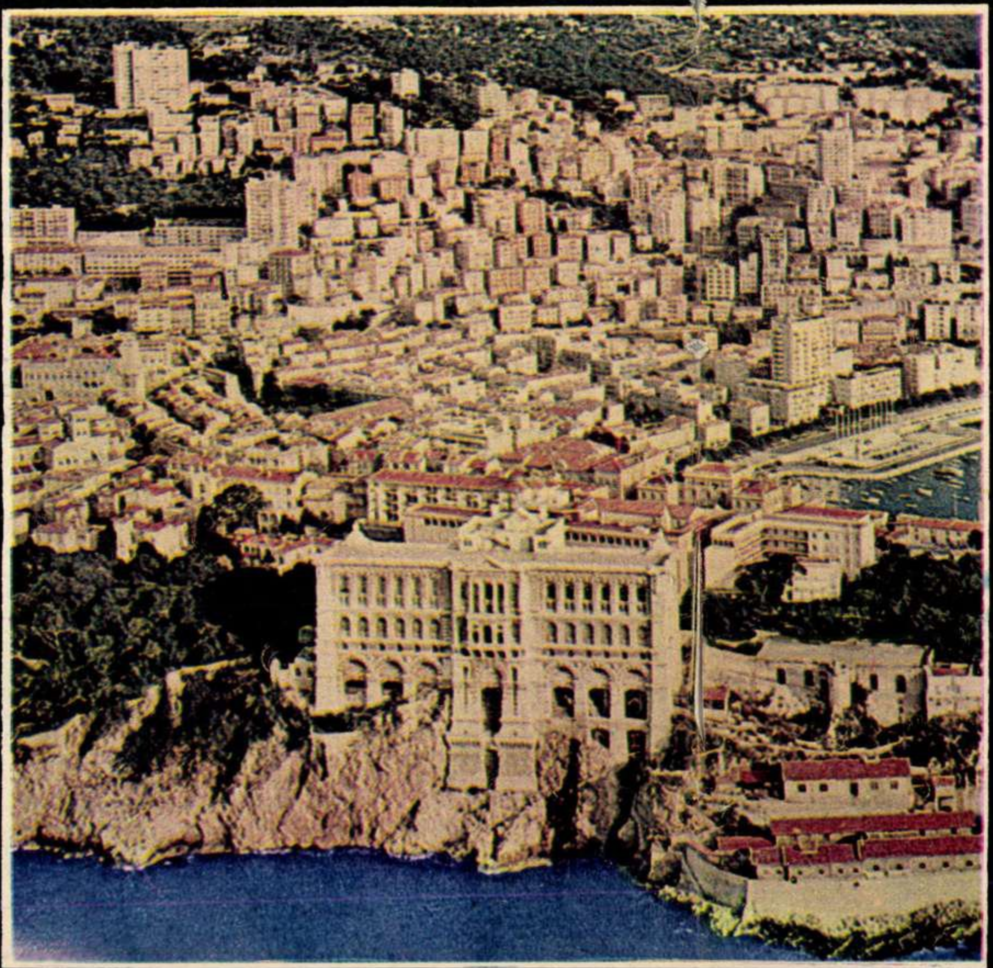
MONACO

F.1312
ST. JOSEPH
MALTA. SAT DE PESCARI

SAN MARINO.

3

Insulele Maldive sînt numite de băștinași «Mashrooms», adică «ciupercile de mărgean», din cauza insulelor de corali care au forma unor ciuperci uriașe ce ies numai cîtiva metri deasupra oceanului.

Arhipelagul Maldivelor a devenit de la 11 noiembrie a.c. republică. Fiind situat aproape de Ecuator, temperatura din timpul anului oscilează între 25° și 35°C. Din **mai** pînă în **septembrie** predomină musonii însoțiți de furtuni și ploi tropicale.

Locuitorii din Maldive sînt cunoscuți în întregul Ocean Indian ca cei mai pricepuți constructori ai corăbiilor pentru pescuit. Se ocupă și cu cultura cocotierilor. Fiecare familie posedă între 10-50 de cocotieri care sînt îngrijiți de femei. Ele împletesc din frunzele cocotierilor frînghii, saci, rogojini, coșuri, iar din sucul fructelor extrag un lapte din care se fabrică o băutură alcoolică.

4

În Oceanul Indian, la 900 km spre est de Madagascar este situată insula Mauritius. Împreună cu alte cîteva mici insulițe, Mauritius a devenit de curînd un stat independent.

Preluînd-o de la portughezi în anul 1598, olandezii i-au dat numele de Mauritius. Dar nefiind așezată în drumul corăbiilor spre Indiile Olandeze, insula a fost cedată francezilor în anul 1712, iar în anul 1814 a intrat în posesiune engleză. Cu toate că stăpînirea engleză a durat peste 150 de ani, populația din Mauritius, vorbește numai limba franceză.

Locuitorii se ocupă, în majoritate, cu cultura trestiei de zahăr, nucilor de cocos și vaniliei. Cele 32 de fabrici de zahăr din insulă produc anual aproape 500 000 tone de zahăr.

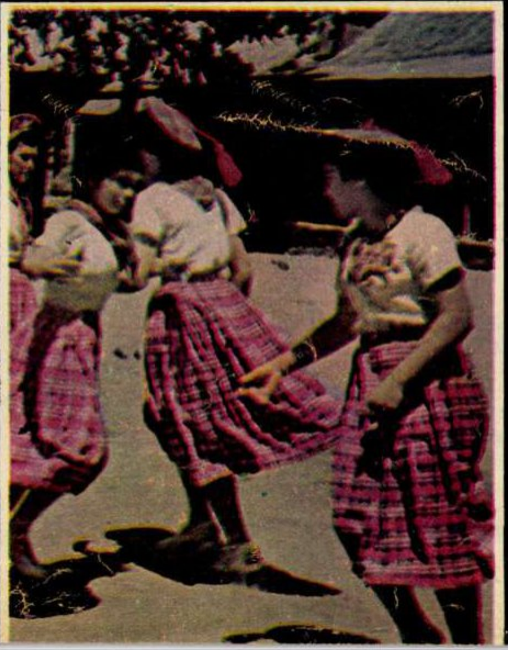
PORT LUIS-MAURITIUS

Mauritius este patria vrăjitorilor și fachirilor. Zilnic se pot vedea în tîrguri și pe străzile din orașul Port Louis, capitala insulei, fachiri fie cu ace înfipte în limbă, pe buze și pe corp, fie tăvălindu-se pe un pat de cuie sau cioburi de sticlă.

5

De-a lungul Coastei de Azur franceze, pe o porțiune lungă de 3 km, străjuită la nord de Alpii Maritimi, pe o suprafață de 1,5 km² se află principatul Monaco.

El posedă trei orașe: Monaco, Monte-Carlo și La Condamine. Această coastă mediteraneană a fost cu sute de ani înaintea erei noastre martorul civilizației feniciene, grecești și, romane. Monaco a luat ființă în anul 968 după invazia goților și maurilor.

Populația principatului, se ocupă cu cultura măslinilor și viței de vie, principala sursă de venituri a populației și a statului fiind însă turismul și filatelia.

Orașul Monaco este dominat de stînca pe care se află celebrul Muzeu Oceanografic. Tot în Monaco există și un interesant muzeu de antropologie în care se poate urmări evoluția omului de la Pithecantrop pînă la omul de azi.

6

Minusculul stat Luxemburg, numit «Gibraltarul Nordului» ocupă culmile dealurilor și văile din Munții Ardeni.

Timp de aproape o mie de ani, Luxemburgul s-a aflat sub stăpînire romană, spaniolă, germană, franceză, olandeză și austriacă. În anul 1867, la Conferința internațională de la Londra, a fost declarat «stat veșnic neutru». În această țară se vorbesc trei limbi: franceză, germană și luxemburgheză.

Orașul Luxemburg a luat ființă în anul 960, în jurul unui vechi castel ale cărui fortificații subterane au jucat un mare rol în istoria orașului. Populația sa numără 75 839 de locuitori.

In trecut, acest stat liliputan era celebru numai prin podgoriile sale. Astăzi însă Luxemburgul a devenit un stat industrial datorită rezervelor de minereu de fier ce se găsesc în subsolul său. Producția actuală de oțel a Luxemburgului întrece pe cea a multor state europene. Din întreaga populație de 40 000 de locuitori a orașului Esch sur Alzette, 80% sînt mineri.

În peninsula italică, aproape de Florența, pe versantele muntelui Titano, a luat ființă, acum aproape 1700 de ani republica San Marino în suprafață de 60,57 km². Ea și-a păstrat neatîrnarea, de-a lungul veacurilor, datorită în mare parte poziției geografice favorabile precum și harnicului său popor iubitor de libertate.

Populația republicii numără 17 000 de locuitori, care se găsesc în capitală și în cele 12 sate.

Orașul San Marino, capitala statului se află chiar în centrul republicii. În piața orasului se înalță Palatul Guvernamental și statuia libertății. Republica posedă și un muzeu unde se găsesc alături de numeroase tablouri și opere de artă, obiecte care au aparținut lui Giuseppe Garibaldi. Patriotul italian fiind urmărit de austrieci s-a refugiat în anul 1849 în republica San Marino.

Turismul și timbrele poștale aduc cele mai mari venituri și statului San Marino.

Într-un număr viitor vom prezenta și celelalte cinci state liliput

Moara din deal

POVESTIRE DE ŞTEFAN ZAIDES

DESEN: POMPILIU DUMITRESCU

Satul stă pitit sub tîmpla albastră a dealului. Un stejăriş tînăr urcă pînă sus, în vîrf, unde se profilează pe cerul înalt aripele unei mori. Clădirea scundă a morii cu acoperişul de draniţă şi cu aripele lungi, mişcate la întîmplare de vînt, pare de departe o lăcustă ciudată. Lumea se obişnuise să-i spună«moara lu ’ Moşu». Dar cine a fost Moşu, nimeni nu mai ştia. Oamenii aveau destule necazuri. Groful lua trei piei de pe ei. Dacă se duceau alde Pătru sau Ianoş şi suspinau la castel, cerînd să fie păsuiţi, groful punea oamenii să-i azvîrle pe poartă.

Nenea Rotar, un zdrahon de om gata oricînd să sfarme stînca dintr-un pumn, şi care nu prea avea a face cu groful (el fiind de meserie rotar, cum îl arăta şi numele) zicea adesea:

— Pătru, Ianoş, pentru grof măi oameni buni, tot un drac îi: bani să-i iasă! Dar om mai vedea noi... O să vină şi rîndul grofului...

Oamenii îl ascultau, înclinau capul, că adică da, aşa e, dar prea mult nu se-ndesau la vorbă cu el şi ştiau ei de ce: nu o dată jandarmul strigase ameninţător şi-mpungînd cu degetul zarea către oraş, către Sebeş:

— Feriţi-vă, mă, de Rotar, că vă-ndeamnă la rele şi-o să ajungeţi acolo, la oraş, la a neagră!...

Şi oamenii se fereau. «A neagră» pentru ei era închisoarea, închisoarea de unde abia se-nturnase şi nenea Rotar; nu stătuse el prea mult, dar Crăciunul şi Anul nou 1937 acolo-şi mîncase sarmalele duse-n băsmăluţă de mătuşa Terezia, un fel de rudă de-a lui mai îndepărtată. Dar cînd jandarmul nu se afla sub şopronul crîşmei, peste drum de rotărie, oamenii nu se mai fereau şi atunci nenea Rotar le spunea cîte-n lună şi-n stele. Le spunea, adică, despre o vreme care avea să vină... Şi care vreme nu era prea departe... În care ei toţi, truditorii aceştia ai pămîntului, care n-au parte azi de nimica, or să aibă o viaţă a lor, o viaţă pe care singuri să şi-o făurească.

— ...Da’ asta se poate face numai aşa, cum făuresc eu şina asta. În foc... Poate cu sîngele nostru, chiar! Şi numai cu ajutorul celorlalţi năpăstuiţi, fraţii noştri de la oraşe, muncitorii...

Oamenii tuşeau atunci şi-l priveau cu teamă şi cu admiraţie pe nenea Rotar. Iar Iozsi-baci, cu mustaţa lui lungă, trasă pe oală, zicea plin de sine şi cu voce joasă, parcă temîndu-se că-l aud cei din jur:

— Rotar ăsta este comunist, no! Şi bine zice.

Ceilalţi zîmbeau şi ei; Iozsi-baci, ori de cîte ori se tulbura, era emoţionat, nu mai putea spune nimic fără acest des repetat no, al lui.

În fiecare sîmbătă după-amiază, nenea Rotar primea sus, la moara lu’ Moşu, oaspeţi. Veneau muncitori de la fabrica de hîrtie din Petreşti, ceferişti de la Sebeş. Se urcau la catul de sus al morii şi ce vorbeau, şi ce tăinuiau ei acolo, nu ştiu; ştiu numai că nenea Rotar mă lua din vreme cu el, acolo, la moară, şi-mi da să cioplesc de fiecare dată un fluier de soc, pe care tot el îl făcuse şi la care eu doar rotunjeam unul din capete. Eu nu-mi mai încăpeam în piele în acele clipe. Să fii atît de prieten cu nenea Rotar era cinste mare. O lume întreagă îl vorbea de bine. Cînd trecea el pe uliţă, drept, înalt şi spătos, cu figura lui parcă cioplită în lemn, îmi venea să alerg,să mă agăţ de braţul lui gros, ori numai să-i calc pe urme. Să fac paşi mari, aşa cum erau paşii lui. Pentru că nenea Rotar dacă spunea un cuvînt, apoi foc şi apă să fi venit că-l împlinea. În sat se povestea ca pe-o legendă cum într-o iarnă, nenea Rotar, pe nişte nămeţi şi pe-un viscol pe care n-ai mai fi ieşit de după sobă, a mers zece kilometri, pînă în sat la S..., la medic, s-o ducă pe Lia a Clucerului, care se sufoca de anghină. Şi asta o făcuse el, care n-avea copii, n-avea purcel, n-avea căţel...

Aşadar, ciopleam şi mă plimbam agale jur-împrejurul morii. Uneori privirile mi se cufundau în zarea cea albastră pînă hăt, departe, unde întîlneam zidurile roase ale cetăţii Săsciorului sau salba argintie a Sebeşului, pe care pluteau încet şi mici ca nişte chibrituri, plutele de buşteni. Pe dată însă, mi-aminteam de îndemnurile lui nenea Rotar, cum că prima mea grijă era să nu vină vreo «jivină», dinspre stejăriş, fără ca eu să-i dau lui de veste din fluier... Şi-atunci gîndurile mi se adunau de pe unde erau plecate şi ochii mă dureau ţintuind dunga tot mai neagră a stejărişului, care se rotea împrejurul morii.

Cînd oaspeţii lui nenea Rotar plecau toţi, înghiţiţi fiecare de altă undă a zării,fierarul venea de mă lua pe după umeri cu mîna lui grea şi blîndă şi coboram amîndoi de vale.

În seara aceea însă, nici n-am mai apucat să cînt din fluier. Jandarmii au ţîşnit pe negîndite din cercul negru al pădurii. Urcau ferit şi din toate părţile, cînd privirile mele au căzut pe ei; de-acum nu mai era scăpare. Un sunet lung şi speriat tot am scăpat eu din fluier. Şi pentru o secundă, am zărit sus, în geamul cît un pumn, privirea scăpărătoare a lui nenea Rotar.

Apoi jandarmii i-au scos pe el şi pe prietenii lui din moară; îi loveau cu patul armelor, îi înjurau.

Cînd a ajuns în dreptul meu, nenea Rotar m-a săltat o dată în sus, ca pe-o nimica, m-a sărutat pe frunte, apoi mi-a spus cu glasul lui de tunet:

— Rămîi cu bine, Ştefane.

În aceeaşi clipă, pumnul lui ca un mai s-a prăvălit peste ţeasta jandarmului care-l ducea. Omul s-a prăbuşit ca trăsnit, iar nenea Rotar, din cîţiva paşi, a fost la marginea stejărişului. Pe urme i-au pocnit cîteva împuşcături şi din pădurice s-a auzit aşa, deodată, ca un vaiet prelung şi sfîşietor.

Ani după acea întîmplare, n-am mai auzit nimic de nenea Rotar. Ba, da — într-o vreme se zvonea că atunci, cînd fugise, îl împuşcaseră în pădure şi jandarmii îi duseseră cadavrul cu ei. Bătrînele satului i-au făcut parastasurile şi pomenirile, iar mie nu mi se stingea de fel din amintire icoana de viteaz a lui nenea Rotar.

Nici pentru ceilalţi amintirea rotarului nu s-a şters. Numele lui a rămas legat de stejărişul care acoperă dealul şi de moara de pe culme; acum nu mai zicea nimeni «moara lu’ Moşu», ci «moara lu’ Rotar», iar stejărisului — «pădurea lu’ Rotar». Şi chiar şi astăzi, după atîţia ani, după ce nenea Rotar s-a întors, aşa, într-o noapte, îndată ce armatele române i-au alungat pe cotropitorii fascişti, şi cînd lumea l-a văzut în carne şi oase, tot «moara lu’ Rotar» îi zic. Numai nenea Rotar, cînd trece cu pasul lui apăsat pe uliţă şi dă cu ochii de mine, zîmbeşte pe sub mustaţa colilie şi mă întreabă:

— Ei, cum a fost, Ştefane, atunci, la moara lu’ Moşu?!...

Alba Iulia

PETRU ANGHEL

DESEN: ION DONCA

Călcaţi cu grijă pe aceste pietre;
mai caldă-i astăzi dedesubt cenuşa veche
a umbrelor înmărmurite lîngă vetre,
într-o geneză fără de pereche.

Sub pietrele acestea-nfierbîntate
se leagă mureşe de sînge şi sudoare
pentru-ntărirea şanţurilor de cetate
prin care intră vremurile viitoare.

Călcaţi sfioşi pe lespezile cenuşii;
străbunii trec şi-acum din castru-n castru
spre adîncimile acestei Românii
înveşmîntate-n roşu, galben şi albastru.

Dar hora noastră să vibreze tot mai clară
în trăiniciile acestor sfinte pietre,
slăvind iubirea vetrelor de-odinioară
şi veşnicia păstrătorilor de vetre.

COLUMB A FOST JAPONEZ!

D. TODERICIU

An de an, istoricii geografiei fac mereu noi și noi descoperiri în legătură cu «descoperirea» Americii. Apare tot mai clar că nu marele «amiral al mării-ocean» Cristofor Columb a fost cel dintîi care — din afara dublului continent american — l-a descoperit. Numai cu doi ani în urmă, celebra hartă a vikingilor, găsită printre alte documente vechi în biblioteca universității din Yale, S.U.A., demonstra definitiv că, printre descoperitorii Americii, și înaintea lui Columb, se află cu certitudine istorică și geografică oamenii nordului, navigatorii vikingi.

În ultimul timp, vești din ce în ce mai susținute de dovezi ni-i prezintă în aceeași postură de descoperitori precolombieni pe japonezi.

Japonezi, în America, înainte de Columb?

Pînă nu de mult, oamenii de știință considerau că cultura omului american, care venise inițial în noua lui lume pornind din Asia de nord-est și trecînd prin regiunea strîmtorii Behring, s-ar fi format și dezvoltat izolat pe teritoriul celor două Americi fără aporturi și influențe exterioare, ca un fenomen istoric cu totul izolat și în condițiile geografice specifice ale lumii noi. Pe măsură însă ce treceau anii, mai ales de trei decenii încoace, o serie de tulburătoare descoperiri arheologice au început să mineze această concepție și pînă la urmă au sfîrșit prin a o compromite. Cercetări privind creația ceramică a vechilor populații din regiunea statului Ecuador de azi au sugerat ideea unui contact precolombian între Japonia și țărmul de apus al Pacificului într-o epocă mai veche decît 3 000 de ani î.e.n. Este drept că în același timp o serie de alte obiecte uzuale descoperite în America centrală și de sud pledau pentru influențe manifestate local și venite poate din peninsula malaeză. Fluiere de tipul naiului, modele de căsuțe asiatice în miniatură, date astronomice legate de calendar, mitologie, simbolism, riturile religioase ale unor populații cum sînt *maiașii* etc. pot fi date ca exemplu în această privință. Toate aceste descoperiri devin din ce în ce mai greu de împăcat cu ideea unei dezvoltări autonome, izolate a culturilor americane de dinainte de Columb. Ele presupun existența unor relații intercontinentale peste apele oceanului Pacific.

Ceramica ecuadoriană, cea mai veche cunoscută pînă în prezent, poate fi datată ca aparținînd epocii situate cu 3 200 de ani înaintea erei noastre. Ea este un produs al așa-numitei culturi *Valdivia*, descoperită de arheologi în împrejurimile orășelului sud-american Valdivia (din Ecuador). Cele mai vechi obiecte, bine decorate, au pereții foarte fini, suprafețele lor uneori colorate sînt de obicei polizate. Căni neolitice ornamentate prin impregnarea pe vasul crud încă a unor corzi textile împletite care își întipăresc astfel desenul lor, recipiente cu o formă deosebit de elegantă completează inventarul descoperit de arheologii care au săpat în regiunile costiere ale Ecuadorului, Perului și părții de nord a statului Chile.

Dar olărie întrutotul asemănătoare a fost descoperită dincolo de Pacific, pe țărmurile lui apusene, în insula japoneză Kiu-Su. Este de observat că ceramica produsă acum 5 000 de ani de locuitorii acestei insule nu numai că se aseamănă pînă aproape de identitate cu ceramica descoperită la Valdivia, dar presupune pînă și un proces de fabricație similar, pornit de la folosirea unor materii prime asemănătoare și ele. Cei mai vechi olari japonezi, care încă în perioada așa-numită mesolitică, de dinainte de neolitic, locuiau pe țărmurile insulelor Japoniei de azi, au produs așa-numita ceramică de tip *Jomon*. Ei aparțineau unor populații costiere care se hrăneau cu moluște (scoici) ale căror resturi se mai descoperă și azi, întocmai ca și populația care a fabricat ceramica găsită la Valdivia. În Japonia însă au fost recent descoperite și o serie de produse ceramice intermediare între formele primitive și olăria de tip Jomon, în timp ce, pe pămîntul Americii de sud, olăria Valdivia nu s-a dovedit precedată de forme mai primitive. Lucrurile se petrec ca și cum ea ar fi apărut deodată, «din pămînt», fără a fi rezultatul vreunui proces de perfecționare pornit de la forme mai simple. Cu alte cuvinte, singura explicație posibilă este că ceramica găsită la Valdivia a fost «importată» aici, a fost adusă din altă parte, de la ea de acasă, din Japonia. Abandonînd părerile depășite de mult, că singurele comunicații posibile dintre Asia și dublul continent american au avut loc prin strîmtoarea Behring, cu prilejul populării «inițiale» a Americilor, o serie de arheologi, printre care specialista *Betty Meggera*, au reușit să reconstituie chiar și drumul pe care au sosit în America de sud oameni aparținînd culturii Jomon și cu ei odată arta lor ceramică. Itinerarul a parcurs Oceanul Pacific. Aceasta deoarece în depozitele de resturi alimentare, bogate în scoici, de pe litoralul Pacific al Americii de sud au fost descoperite oase de pește de mare adîncă și resturi de aceeași natură provenite de la peștii care viețuiesc în regiunile centrale ale Pacificului, ceea ce denotă că navigatorii ajungeau cu canoele lor foarte departe în largul oceanului, pe care deci l-ar fi putut și traversa. Mai apoi au fost găsite și resturile unor canoe de felul celor folosite pe insula Kiu-Su de oamenii epocii Jomon.

Drumul duce din Japonia către larg spre țărmurile vestice ale Canadei, și de aici coboară de-a lungul coastei Americilor spre sud pînă la Ecuador, sau mai jos, spre Valdivia. Curenții favorabili existenți pe această rută au contribuit la apariția olăriilor de tip Jomon în America de sud și au prilejuit unor umili și foarte simpli, primitivi pescari «japonezi» (de fapt ai unor populații care trebuie numărate printre strămoșii japonezilor actuali) să se poată mîndri cu gloria postumă de a fi fost cei mai vechi predecesori ai lui Columb, din aria asiatică, pacifică a contactelor care au avut loc între lumea veche și lumea nouă.

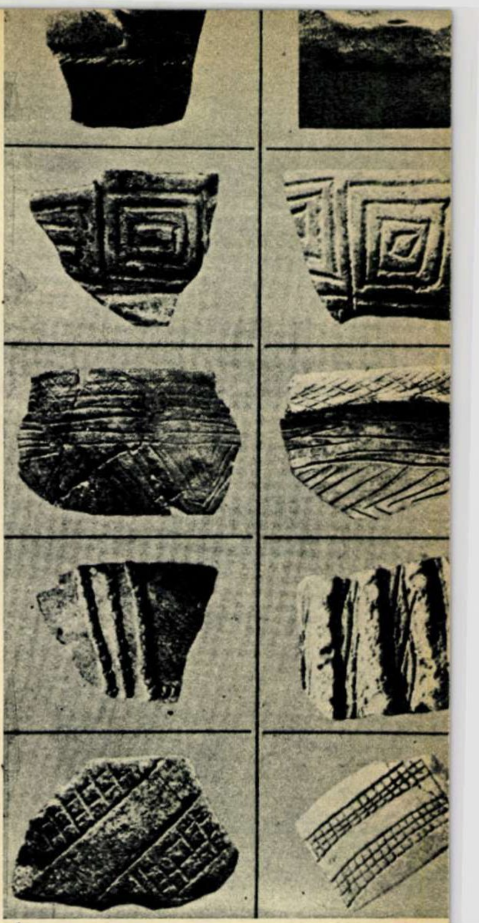

▲ *Paralela între olăria de tip Valdivia și cea de pe Kiu-Su este tulburătoare.*

Pe o asemenea ambarcație (în ce mileniu?) un japonez a cutezat... ▶

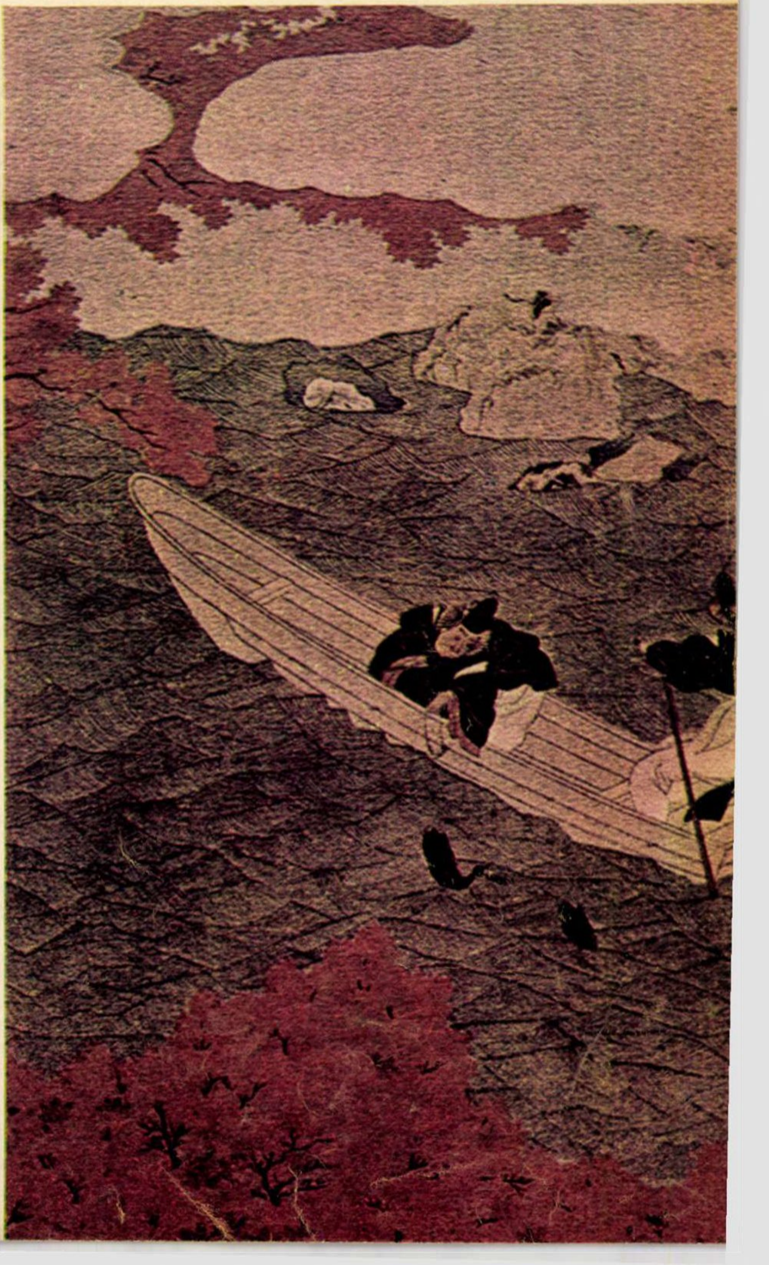

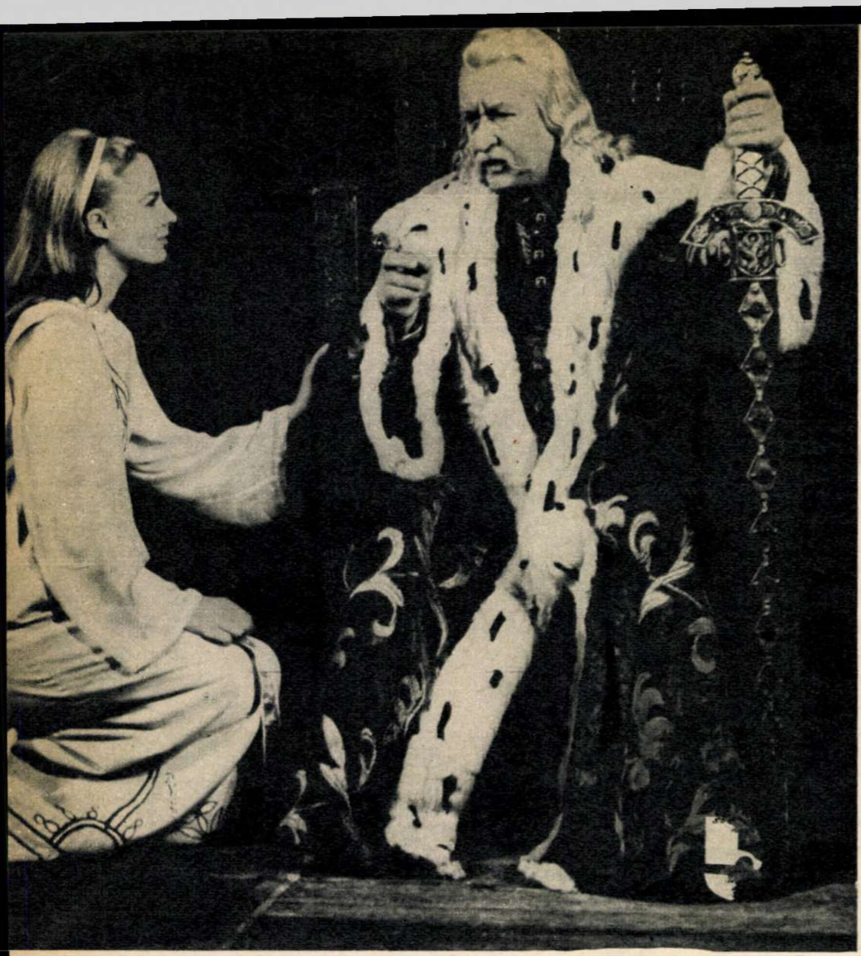

«Apus de soare» În rolul lui Ștefan cel Mare, George Calboreanu și în rolul Oanei, Ilinca Tomoroveanu.

INVITAȚIE LA TEATRU

Anchetă de EUGEN COMARNESCU

GONG! RUMOAREA SĂLII SE STINGE TREPTAT. CÎTEVA CLIPE DE ÎNTUNERIC ȘI FALDURILE CORTINEI DESCOPERĂ CAREUL MAGIC AL SCENEI. EROI DESPRINȘI DIN FILELE CĂRȚILOR CITITE SAU PERSONAJE NECUNOSCUTE NOUĂ ÎNCĂ, NE DEZVĂLUIE ÎNTÎMPLĂRI ȘI LUMI, LA SEMNUL NEVĂZUT AL THALIEI, MUZA MEREU TÎNĂRĂ A TEATRULUI. SLUJITORII EI PASIONAȚI — ACTORI, REGIZORI, DECORATORI, MAȘINIȘTI — NE OFERĂ ADEVĂRATE LECȚII VII DESPRE OAMENI, DESPRE VIAȚĂ. AȘADAR ESTE FIRESC CA PRINTRE SPECTATORII DIN SĂLILE DE TEATRU SĂ SE AFLE ȘI PUBLIC ȘCOLAR. CE OFERĂ ASTĂZI ȘI CE AR TREBUI SĂ OFERE ÎNCĂ SCENELE BUCUREȘTENE ACESTUI PUBLIC DE ELEVI? IATĂ O ÎNTREBARE LA CARE AM PRIMIT RĂSPUNS DE LA CÎȚIVA INVITAȚI AI REVISTEI NOASTRE. SĂ LE DĂM CUVÎNTUL.

REGIZORUL HOREA POPESCU — DIRECTOR ADJUNCT ARTISTIC AL TEATRULUI NAȚIONAL «I.L. CARAGIALE».

— Niciodată, în îndelungata existență a Naționalului bucureștean, de pe afișul lui n-au lipsit piesele la care elevii să nu fie bineveniți. Grija de a crea gustul pentru arta spectacolului se înscrie ca o permanență în preocupările noastre. O bună parte a repertoriului nostru actual este nu numai accesibil, ci și indicat elevilor. «Apus de soare», «Vlaicu Vodă», «Răzvan și Vidra» sînt numai cîteva dintre piesele pe care mii de elevi le-au văzut în anii trecuți pe scena noastră. În stagiunea aceasta pregătim noi spectacole pentru care lansăm de pe acum invitația către publicul tînăr. De la tragedia antică («Troienele» de Euripide) la comedia shakesperiană «Noaptea regilor» și pînă la piesa modernă «Orasul nostru» de Thornton Wilder, Teatrul Național va prilejui elevilor cunoștința cu un repertoriu variat. De asemenea, eroii imaginați la lectura celebrului roman «Enigma Otiliei» de George Călinescu vor prinde aievea viață pe scenă. Ne vom stradui să continuăm mai susținut tradiționalele matinee ale Naționalului pentru elevi. Ne bucură mai mult ca orice sălile pline de elevi. Ne bucură pentru că ei vor alcătui publicul matur de mîine.

ACTORUL ȘTEFAN BĂNICĂ

— Înainte de a deveni actor ai fost, desigur, spectator. Ai amintiri despre debutul tău în acest «rol»?

— Îmi amintesc mereu cu emoție, cum pe la 14 ani, urmăream cu răsuflarea tăiată peripețiile lui Făt-Frumos și ale zmeului în «Înșir-te mărgărite» de Victor Eftimiu. N-am să uit niciodată acel spectacol care m-a fermecat, cum n-am să uit nici suferințele prin care am trecut alături de David Coperfield din piesa lui Dickens. Rolul de spectator, «jucat», întotdeauna cu convingere, m-a făcut, în bună măsură, să trec de cealaltă parte a scenei.

— Ce surprize pregătești spectatorilor și mai ales celor mai tineri, în actuala stagiune?

— Le voi înfățișa un personaj la care visez de mult: Figaro din comedia lui Beaumarchais «Nunta lui Figaro» care se repetă acum la Teatrul Giulești. Aș dori ca interpretarea mea să merite aplauzele pe care acest erou, plin de spirit, le merită cu prisosință. Nu cred că piesele se împart în «pentru copii» și «pentru oameni mari». Cred însă că trebuie invitați copiii la piesele bune, care să-i apropie de teatru. De aceea îi invit pe toți, de pe acum, la «Nunta lui Figaro». Iar mai tîrziu, către sfîrșitul stagiunii, îi voi invita pe tinerii mei spectatori la o nouă montare a capodoperei lui Caragiale «O scrisoare pier-

---

ATANASIE TOMA

REVANȘA

ROMAN FOILETON

(7)

— Fiți bineveniți în ranchul meu, senor... îi întîmpină bătrînul Rodriguez care aflînd rugămintea lui Tex nu făcu de loc nazuri.

— Rămîneți de azi la mine... În ce privește tîmplarii, băieții mei or să vă ajute... Anul trecut au fost primii la concurs . Se părea că de acum toate vor fi în ordine. Tex comandase materialele de construcție și stivele de lemne se adunau încet-încet în curtea ranchului. După aproape o săptămînă însă, Tex s-a pomenit la el în cameră cu bătrînul Rodriguez, care fîsticit nu știa cum să înceapă vorba:

— Să nu te superi pe mine, senor Tex, dar trebuie să pleci din ranch...

Consternat, Tex nu era în stare să priceapă de unde venea această schimbare bruscă.

— Ringo cel negru m-a amenințat că dacă nu te dau afară de pe ranch îmi protestează polița...

— Cît îi datorezi?

— Mult, senor... A fost secetă și recolta a ieșit slabă... Le-a mers bine numai crescătorilor de vite. A trebuit să-mi cumpăr un motor de la Ringo pentru irigație, ipotecîndu-mi ranchul.

— Te-am întrebat cît îi datorezi?

— Zece mii de dolari, senor... Ți-am spus că e mult...

— În seara asta îi plătim banii, spuse Tex, mai hotărît ca oricînd să-și joace cartea pînă la sfîrșit.

Curînd, a început construcția stadionului. Asta era treaba lui Morisson, specialistul casei «Tex, Morisson &comp».

Se ridicase de acum împrejmuirea stadionului și se lucra la bănci și ring cînd Billy îl anunță pe Tex că nori negri se adună iarăși deasupra capetelor lor.

— Am aflat de ce i-a cerut Ringo lui Rodriguez să te gonească din ranch. Stă la el un tip din New-York. Băieții de la ferma lui Ringo spun că omul din New-York e capul răutăților, iar Ringo numai unealta. Se pare că pun ceva nou la cale.

Nu era greu ca Tex să înțeleagă că de fapt aici era mîna proprietarilor de săli care nu-i puteau ierta faptul că le-a luat de sub nas o mare afacere.

Timpul trecea însă, stadionul era aproape gata, Tex se gîndea că e momentul să anunțe omenirea că în ziua cutare va avea loc meciul între Johnson și Jeffries pentru titlul mondial la grea și norii amenintă-

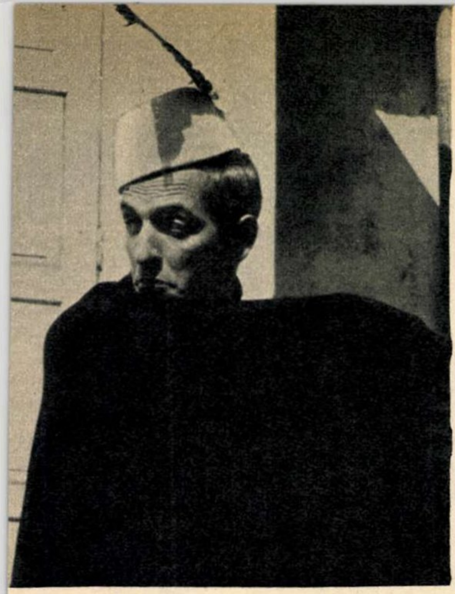

Ştefan Bănică într-o pauză, în culise.

dută», în care, pe scena Teatrului «Lucia Sturdza Bulandra» îl voi juca pe Pristanda.

PROF. UNIV. GEORGE DEM. LOGHIN, PRORECTOR AL INSTITUTULUI DE ARTĂ TEATRALĂ ŞI CINEMATOGRAFICĂ «I.L. CARAGIALE».

— Ce repertoriu aţi recomanda copiilor?

— Nu e un lucru nou dacă spun că teatrul trebuie considerat o catedră. O catedră de la înălţimea căreia se predau, bineînţeles, prin mijloacele specifice şi foarte atractive ale artei dramatice — lecţii de un înalt nivel etic şi estetic. La vîrsta primelor întîlniri cu teatrul, spectatorul trebuie nu numai să-l îndrăgească, dar să-i şi deprindă marea lecţie.

— Consideraţi că afişul curent al teatrelor noastre îl oferă?

— În bună măsură, da. Deşi nu întotdeauna cu consecvenţă. S-a jucat şi se joacă la Bucureşti Euripide şi Schiller, Caragiale şi Cehov, Shakespeare şi Molière. Dar cred că ar fi bine ca teatrele să reia tradiţia spectacolelor speciale pentru şcolari, a acelor matinee pentru elevi în care reprezentarea piesei să fie completată cu discuţii, conferinţe explicative şi, de ce nu, cu întîlniri între tinerii spectatori şi actori.

— Studenţii Institutului bucureştean de teatru — viitori actori şi regizori — au un teatru al lor, Studioul, în care montează şi joacă. Un teatru al tinerilor e firesc să se adreseze tinerilor. Cum o face?

— Voi da exemple din stagiunea începută de curînd. Studenţii noştri abordează un repertoriu foarte variat, din care multe spectacole răspund foarte bine cerinţelor publicului de elevi. Mă refer la «Gemenii» de Plaut, «Mult zgomot pentru nimic» de Shakespeare, la «Meşterul Manole» de Valeriu Anania, ca şi basmul «Făt-Frumos» de Horia Furtună. Dar în afara acestor spectacole, alcătuind un repertoriu variat, adresăm elevilor un interesant ciclu de conferinţe care va începe în curînd. Tînărul spectator va putea audia expuneri despre Matei Millo, C.I. Nottara, Aristiza Romanescu, Ion Manolescu, Maria Filotti şi alţii. Serile de teatru închinate acestora vor cuprinde exemplificări: scurte fragmente din piese jucate de studenţi, filme, audiţii pe benzi de magnetofon etc.

Aş dori ca prin intermediul «Cutezătorilor» să fac tuturor elevilor care îndrăgesc teatrul invitaţia de a crea un larg cerc al prietenilor Studioului nostru. Le vom putea oferi reprezentaţii speciale, la cererea lor pe scena noastră sau pe cea a şcolii lor. Apoi, vom putea organiza întîlniri între studenţii Institutului de teatru şi elevi, prilej pentru interesante discuţii. Aşteptăm şi alte propuneri din partea Cutezătorilor.

Coca Andronescu, în „Castiliana“ de Lope de Vega, pe scena Naţionalului.

Moment din Baltagul. În rolul Vitoriei Lipan, Olga Tudorache.

I-AM RUGAT PE OASPEŢII DE AZI AI REVISTEI SĂ VĂ RECOMANDE FIECARE CÎTE TREI SPECTACOLE.

HOREA POPESCU: «BALTAGUL» DUPĂ MIHAIL SADOVEANU (TEATRUL MIC); «MIORIŢA» DE VALERIU ANANIA (TEATRUL «BARBU DELAVRANCEA»); «TOATE PÎNZELE SUS» DUPĂ RADU TUDORAN (TEATRUL «ION CREANGĂ»).

GEORGE DEM. LOGHIN: «BALTAGUL» DUPĂ MIHAIL SADOVEANU (TEATRUL MIC); «APUS DE SOARE» DE BARBU DELAVRANCEA (TEATRUL NAŢIONAL); «D-ALE CARNAVALULUI» DE I.L. CARAGIALE (TEATRUL «BULANDRA»).

ŞTEFAN BĂNICĂ: «NUNTA LUI FIGARO» DE BEAUMARCHAIS (ÎN PREGĂTIRE LA TEATRUL GIULEŞTI); «NOTA ZERO LA PURTARE» (TEATRUL «ION CREANGĂ»); «CASTILIANA» (TEATRUL NAŢIONAL).

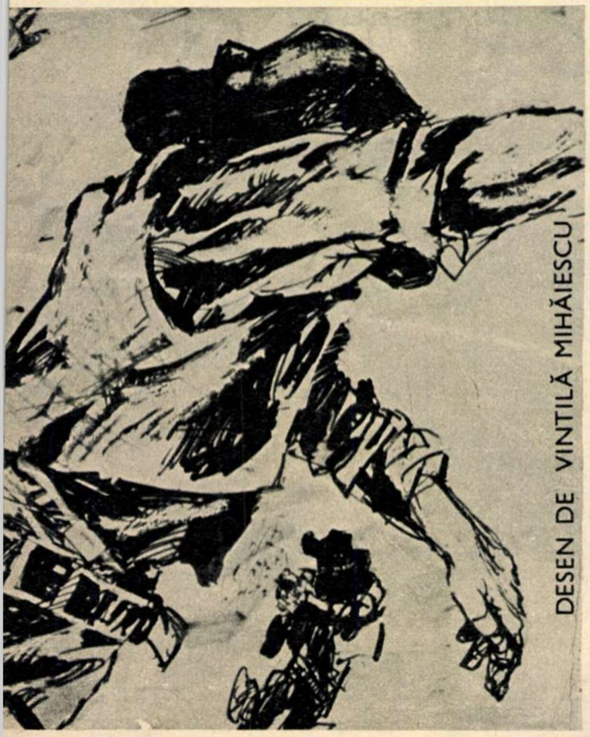

DESEN DE VINTILĂ MIHĂIESCU

tori pe care îi prezicea Billy nu veneau încă din direcţia ranchului lui Ringo cel negru.

Totul a fost, vorba lui Billy, O.K., pînă în noaptea aceea de mai a anului 1910.

Mai întîi o furtună a ridicat praful pînă la o înălţime de cîţiva stînjeni, făcînd întunericul şi mai de nepătruns. Norii negri au trecut însă pe deasupra orăşelului Reno fără să lase nici o picătură de ploaie. În oraş, şeriful era neliniştit. În noaptea aceea trebuia să sosească în Reno căruţa «culegătorilor de buruieni». «Culegătorii de buruieni» erau slujbaşi ai statului care adunau răufăcătorii, criminalii şi pe toţi cei certaţi cu legile de prin micile aşezări lipsite de judecători şi îi duceau la unul din oraşele cu tribunal pentru a fi judecaţi.

În timp ce Tex şi Billy se aflau ca de obicei la «Cocoşul galic», căruţa «culegătorilor de buruieni» fusese oprită de furtună la marginea stadionului care îşi aştepta luptătorii şi publicul.

— Ce facem şerifule? întrebă vizitiul, privind îngrijorat atît spre cei cinci puşcăriaşi cît şi spre cerul negru şi ameninţător.

— Rămînem aici pînă trece furtuna... o să ne adăpostim după gardul ăsta de lemn şi şeriful îi arătă vizitiului peretele stadionului.

— Ce facem cu ăştia? vizitiul se uita dispreţuitor şi oarecum temător spre cei cinci delicvenţi care îi priveau cu ură...

— Îi laşi legaţi în căruţă şi îi adăposteşti sub scînduri... Să duci caii la... Şeriful horcăi de cîteva ori şi se prăbuşi la pămînt. Vizitiul a auzit în aceeaşi clipă şi o pocnitură surdă de armă. Împuşcătura următoare n-a mai auzit-o. S-a răsucit pe călcîie şi a căzut lîngă picioarele cailor, strîngînd convulsiv biciul între degete.

Cei cinci criminali legaţi în lanţuri priveau cu speranţă în jur. De unde venea misteriosul ajutor? O siluetă greoaie, înveşmîntată în negru şi cu faţa pe care o ghiceai rotundă sub masca de catifea se apropie de ei:

— Ei băieţi, v-a fost frică?

Pentru oricine din Reno silueta şi vocea necunoscutului n-ar mai fi lăsat nici o îndoială: era grăsunul de Ringo! Pentru cei cinci însă necunoscutul continua să rămînă o taină.

— Cine eşti tu? spuse unul dintre cei cinci.

— Ce-ţi pasă? Nu-ţi ajunge că te eliberez? Şi îi arătă un ferăstrău pentru tăiat fier.

Tăcut, necunoscutul în negru se apropie de cel care îl întrebase cine e şi începu să-i taie cătuşele de oţel.

— Şi ce ne ceri? continuă obraznic omul.

— Nu eşti prost de loc... rînji Ringo. Nu vă cer mai nimic. Să daţi foc la stadionul ăsta şi să fugiţi care încotro vreţi.

— De ce n-o faci tu?

— Toată lumea are să mă bănuiască. Vouă însă ce vă pasă dacă o să vă pună la activ şi un incendiu?

— Cît ne plăteşti pentru asta? continuă tipul obraznic.

— Nu vă ajunge că vă dau drumul?

— Atunci dă-i tu foc stadionului şi pe noi lasă-ne legaţi... Ringo îl înjură şi spuse cu părere de rău:

— Vă dau cincizeci de dolari....

— La fiecare?

— Nu, pentru toţi....

— Ne dai două sute de dolari, puşca şi sîntem oamenii tăi, boss!

(Va urma)

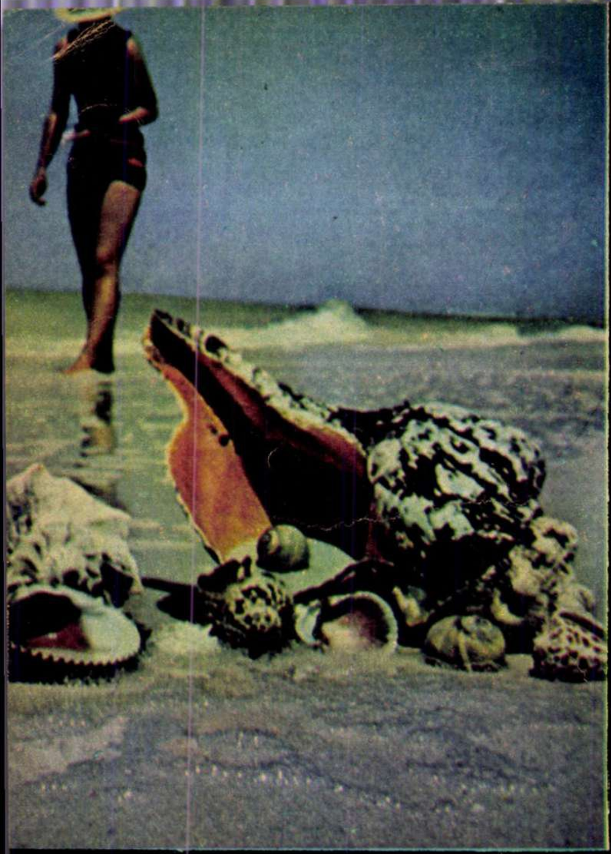

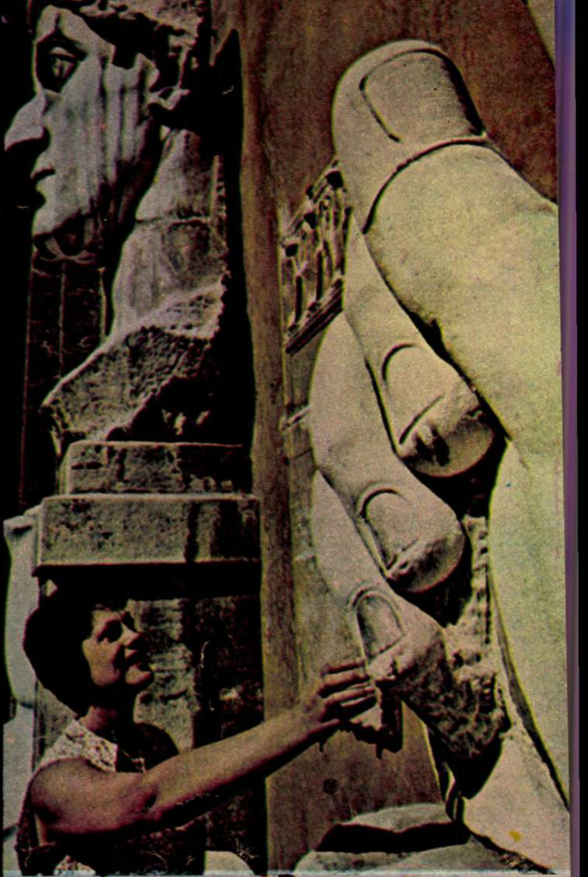

MICRO
ENCICLOPEDIE

MICROENCICLOPEDIE

1

Apele mărilor și oceanelor au păstrat cel mai bine în adîncurile lor urmele vieții care a existat pe globul pămîntesc cu milioane de ani în urmă — fosilele.

Dintre toate grupele de viețuitoare, cea mai mare importanță ca fosile o au cochiliile moluștelor deoarece ele s-au păstrat cel mai bine.

Pe nici o plajă de pe pămînt valurile mării nu aruncă cochilii mai mari și mai frumoase decît acelea de pe coastele peninsulei Florida din S.U.A. În zilele cînd stațiile meteorologice sfătuiesc pe pescari să nu se ducă în larg, aceștia colindă plaja și culeg cochilii pe care le vînd apoi vizitatorilor sau negustorilor de «suveniruri».

2

În regiunea mlăștinoasă a lacului Maracaibo și în deltele Rio Amazonas și Orinoco din America de Sud, boul — bufalo — care poate străbate depresiunile de teren în care mustește apa, este singurul mijloc de transport. Cu copitele lor late, boii pot merge prin nămol fără pericol de a se împotmoli. Țăranii din Brazilia și Venezuela nu reușesc să parcurgă aceste ținuturi decît călare pe aceste animale care sînt dresate în acest scop.

În Brazilia bufalo este de rasă iberică și a fost adus aici de spanioli.

Prin nările acestor animale de povară se introduce un cîrlig de care se leagă o sfoară ce servește de hăt — după cum se vede în fotografie. De șea este agățată o pirogă pe care animalul o trage după el. Cînd apa este adîncă și bufalo începe să înoate, indigenul se urcă în pirogă. O călătorie prin aceste ținuturi cere însă mult timp și totodată mare precauțiune.

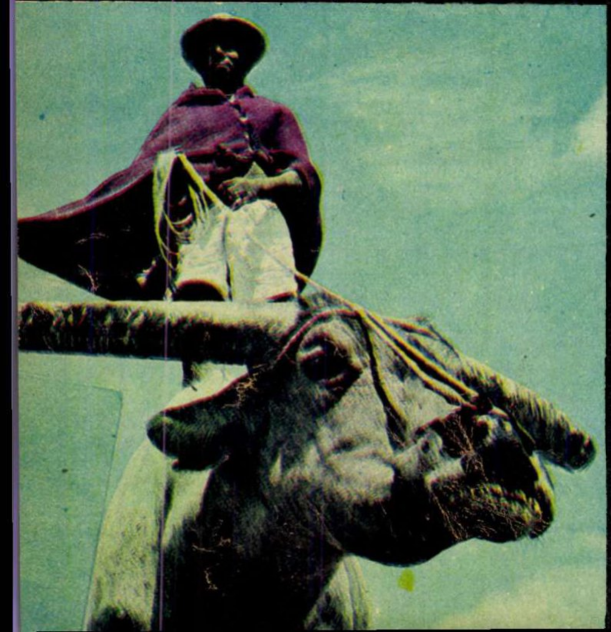

3

În curtea palatului de la conservatorul din Roma se pot vedea fragmente dintr-o statuie de proporții neobișnuite: capul și mîna lui Constantin cel Mare (288—337 e.n.), primul împărat roman care a îmbrățișat religia creștină.

Statuia a fost ridicată la intrarea în Forum Romanum (Piața publică) și a fost distrusă împreună cu alte celebre opere de artă în timpul migrației popoarelor.

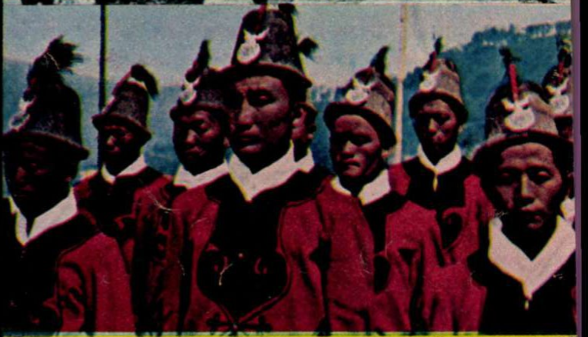

4

Sikkim, un mic principat autonom din munții Himalaia posedă o armată alcătuită din numai 60 de tineri, care, după cum se vede în fotografia alăturată, poartă o uniformă de culoare roșie. Pe cap soldații au coifuri împletite din trestie și sînt împodobite cu cîte o pană de păun.

În orașul Gangtok, capitala statului, așezat la înălțimea de 1 640 m, se află un splendid palat al maharadjahului — principele care guvernează statul.

5

În mijlocul Oceanului Pacific, la 500 km spre nord-est de arhipelagul Fiji se întîlnește insula vulcanică Wallis. Această insulă este considerată de etnografi drept hotar între Melanezia și Polinezia. De ce li se spune celor două arhipelaguri astfel? Melanezia își trage numele de la cuvintele grecești melas, care înseamnă «negru» și nisos «insulă». Se numesc «Insulele negre» pentru că locuitorii lor sînt oameni cu pielea de culoare neagră.

Polinezia, al cărui teritoriu este format din peste 5 000 de insule și insulițe răspîndite pe un spațiu enorm, își trage numele de la grecescul «pollus» adică «numeros».

Polinezienii devin pescari de la cea mai fragedă vîrstă, iar ca vîslași neîntrecuți se aventurează cu îndrăzneală printre stîncile de corali și colindă apele de la o insulă la alta într-o luntre lungă făcută dintr-un trunchi de palmier. Pe lîngă toate aceste trăsături, polinezienii sînt înzestrați cu un excepțional simț muzical. Dansurile și muzicile lor sînt cunoscute în toată lumea. Tînărul din fotografie este un minunat interpret al melodiilor polineziene.

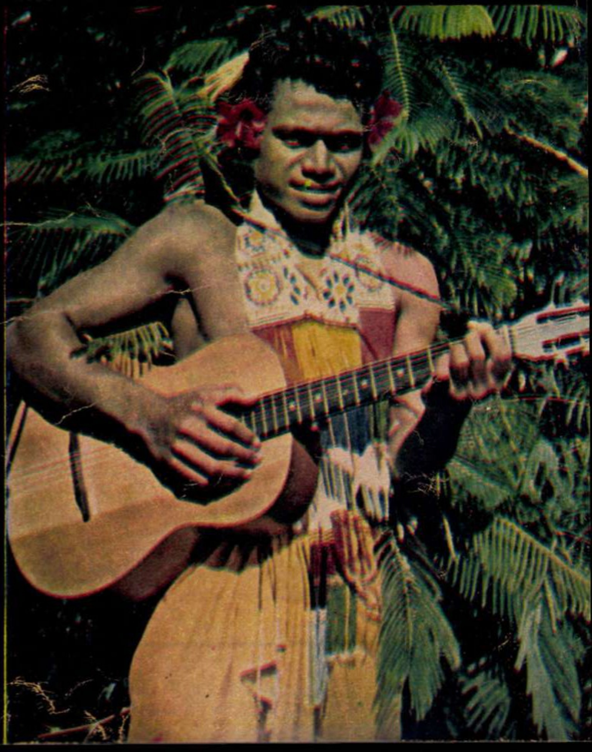

3,1415926..

CLUBUL MATEMATICIENILOR

PROFESOR UNIVERSITAR

FLORICA CÎMPAN

VĂ VORBEȘTE ASTĂZI DESPRE

MISTERIOSUL π

Cred că puțini dintre voi știu întreg alfabetul grecesc,dar nu există nimeni care să nu cunoască litera π. Aceasta pentru că prin π se notează numărul care arată de cîte ori se cuprinde diametrul cercului în lungimea lui. Cu aproximație, π se consideră egal cu 3,14, cu 3,1416, cu 3,1415926... dar în realitate, el are un număr nesfîrșit de zecimale. π este un număr foarte curios și identitatea lui a preocupat pe matematicieni, timp de vreo patru mii de ani. Începînd de pe vremea egiptenilor, ei au transmis, din generație în generație, ca un mesaj internațional, sarcina de a descoperi taina acestui număr. Cu toții au pregătit calea pentru ultimul cuvînt, pronunțat de matematicianul Ferdinand Lindemann **în 1882. De atunci se știe că π este un număr transcendent. Cu litera grecească π a fost însemnat de la începutul veacului al 18-lea, însă notația nu a fost adoptată pretutindeni decît după 1784. La această dată vestitul matematician** Leonard **Euler a publicat una dintre cele mai răspîndite cărți: «Introducere în analiza infiniților» și aici, raportul dintre lungimea cercului și diametru este notat cu π. În 1958, lui π i-au fost calculate, cu ajutorul mașinilor electronice de calcul, primele... 10 000 de zecimale, iar în admirabilul «Palat al descoperirilor», construit în 1937 la Paris, friza de la o cameră a secției de matematici are ca motiv... sutele de zecimale ale lui π!**

ÎNTÎLNIRE

(Criptografie: 2,6,2, 1-1)

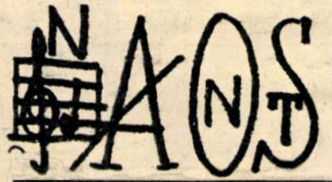

ȘTIȚI FIZICĂ?

ORIZONTAL: 1) În cele comunicante lichidele omogene se ridică la același nivel. 4) Nu curge din paharul desenat ca fond al careului, din cauza presiunii atmosferice. 6) E înfrumusețat cu fîntîni arteziene. 7) Oraș în U.R.S.S. 8) Se răspîndește cu ajutorul pompei deși nu-i apă. 10) Palmipedă. 12) Titi Păun. 13) Unealtă agricolă. 15) Unde! 16) Loc în care Arhimede a descoperit celebra lege enunțată la numărul 30 (pl.) 17) Plutitorul din port. 19) Prefix pentru zburătoare. 21) Cută! 23) Barometre metalice. 27) Aeronavă a cărei construcție stă la baza legii lui Arhimede aplicată la gaze. 29) Uniuni! 30) Un corp solid cufundat într-un lichid este împins de jos în sus cu o forță... cu greutatea volumului de lichid dezlocuit. 31) Ocupă un loc în spațiu, sînt compresibile și elastice. 33) Cea hidraulică este o aplicație a legii lui Pascal și anume: presiunea exercitată pe suprafața unui lichid se transmite în toată masa lui cu aceeași intensitate. 34) Gaz mobil.

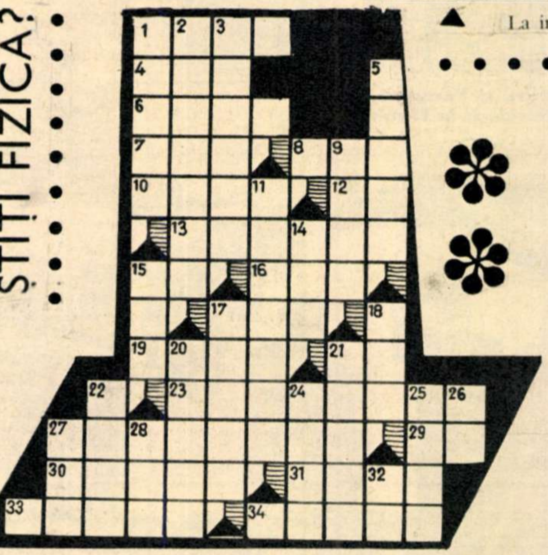

VERTICAL: 1) Vehicul construit după principiul lui Arhimede. 2) Forța de..., exercitată pe unitatea de suprafață poartă numele de presiune. 3) Apă în care te menții mai ușor la suprafață. 5) Aparat pentru deplasarea unui fluid dintr-un loc în altul. 9) Comună în Finlanda. 11) Partea superioară a catargului. 14) Bivol tibetan (fonetic). 15) De multe ori e de plută. 17) Cu concentrație mare (fem.) 18) Opt perechi la număr nu au putut desface emisferele de Magdeburg. 20) Cot al unui rîu. 21) În întregime. 22) «Presiunea exercitată pe suprafața unui lichid se transmite în toată masa lichidului cu aceeași intensitate» (Pascal). 24) A zbiera. 25) Insulă în Atlantic. 26) Dînșii. 27) Presiunea lui susține coloana de mercur în tubul lui Toricelli. 28) Plin ochi. 32) Nu e noapte!

Dicționar la îndemînă: OSA, UTTI, TAOLA, DIEU.

▲ La intrarea în Mircești Foto: GH. VINTILĂ

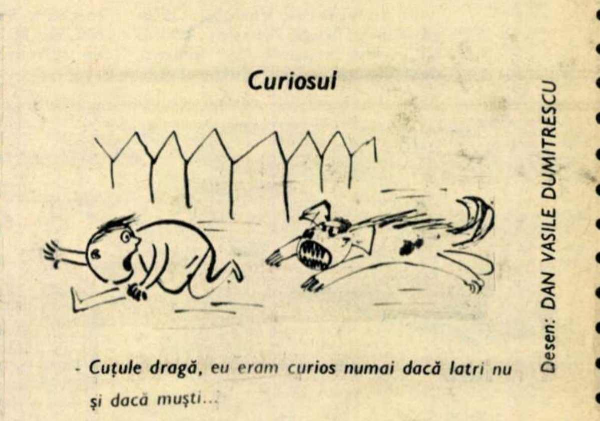

- Cuțule dragă, eu eram curios numai dacă latri nu și dacă muști...

Desen: DAN VASILE DUMITRESCU

CLUBUL MINITEHNICUS COMUNICĂ:

LA REDACȚIE AU SOSIT ȘI CONTINUĂ SĂ SOSEASCĂ SCRISORI DE LA ELEVI CARE ANUL ACESTA AU TRECUT ÎN CLASA A IX-A. FIIND MEMBRI AI CLUBULUI **MINITEHNICUS** EI SOLICITĂ DREPTUL DE A PARTICIPA CU LUCRĂRI LA ETAPA A II-A A CONCURSULUI. ÎN FAȚA ACESTEI SITUAȚII, COMISIA PERMANENTĂ A CLUBULUI ÎNTRUNINDU-SE, **A DECIS:**

1. MEMBRII CLUBULUI **MINITEHNICUS** (OBȚINĂTORI DE CARNETE) AU DREPTUL DE A PARTICIPA LA CONCURS CHIAR DACĂ ACTUALMENTE SE AFLĂ ÎN CLASA A IX-A. **PENTRU EI SE VA ÎNFIINȚA O CATEGORIE SPECIALĂ DE PREMIERE.**
2. SE VA ACORDA TITLUL DE **ÎNDRUMĂTOR MINITEHNICUS** ACELOR ELEVI DIN CLASELE LICEALE (IX—XII) CARE, NEFIIND MEMBRI AI CLUBULUI AJUTĂ UN PARTICIPANT INDIVIDUAL SAU UN COLECTIV. ÎN AFARĂ DE ADEVERINȚA DE ÎNDRUMĂTOR, UNII DINTRE EI VOR FI PREMIAȚI.

PREȘEDINTE,
PROF. UNIV. EDMOND NICOLAU

• FILATELIE •

DE CURÎND, ÎN REPUBLICA POPULARĂ UNGARĂ A FOST PUSĂ ÎN CIRCULAȚIE O FRUMOASĂ SERIE DE MĂRCI POȘTALE SUB DENUMIREA DE «OCROTIREA PĂSĂRILOR». ACEASTĂ EMISIUNE CUPRINDE O SERIE DE 8 VALORI, DIN CARE VĂ PREZENTĂM 4 MĂRCI. ÎN NUMĂRUL VIITOR AL REVISTEI VĂ VOM PREZENTA ȘI CELELALTE MĂRCI.

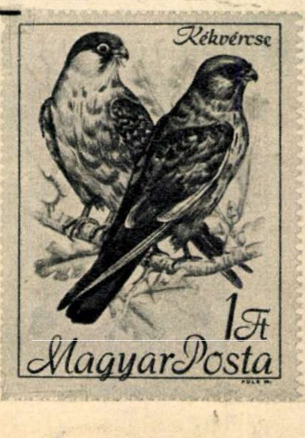

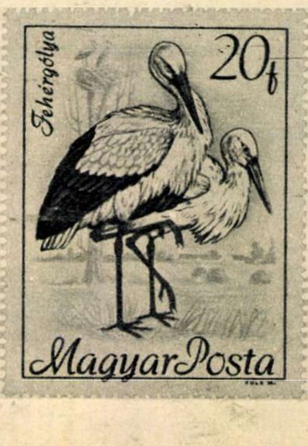

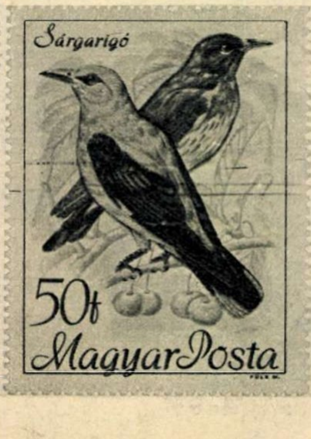

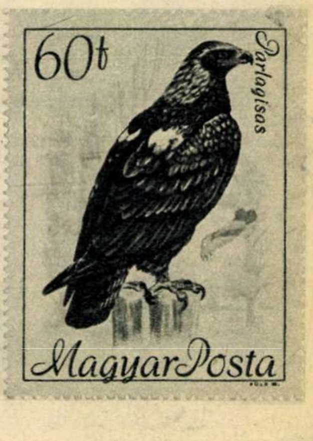

108

Mihai Vodă Viteazul

Scenariu
VLAICU BÂRNA

10

Ilustrații:
TEODOR BOGOI

Mihai îi înspăimîntase pe turci care văzînd că nu-l pot birui cu armele, incearcă să-l răstoarne punînd la cale un complot cu ajutorul cîtorva boieri din divanul țării. Complotul boierilor adunase la Craiova o armată de mercenari, care era gata să dea atacul asupra domnitorului. Mihai prinde de veste și căpeteniile sale, Radu Buzescu și Banul Mihalcea, atacă prin surprindere armata complotiștilor

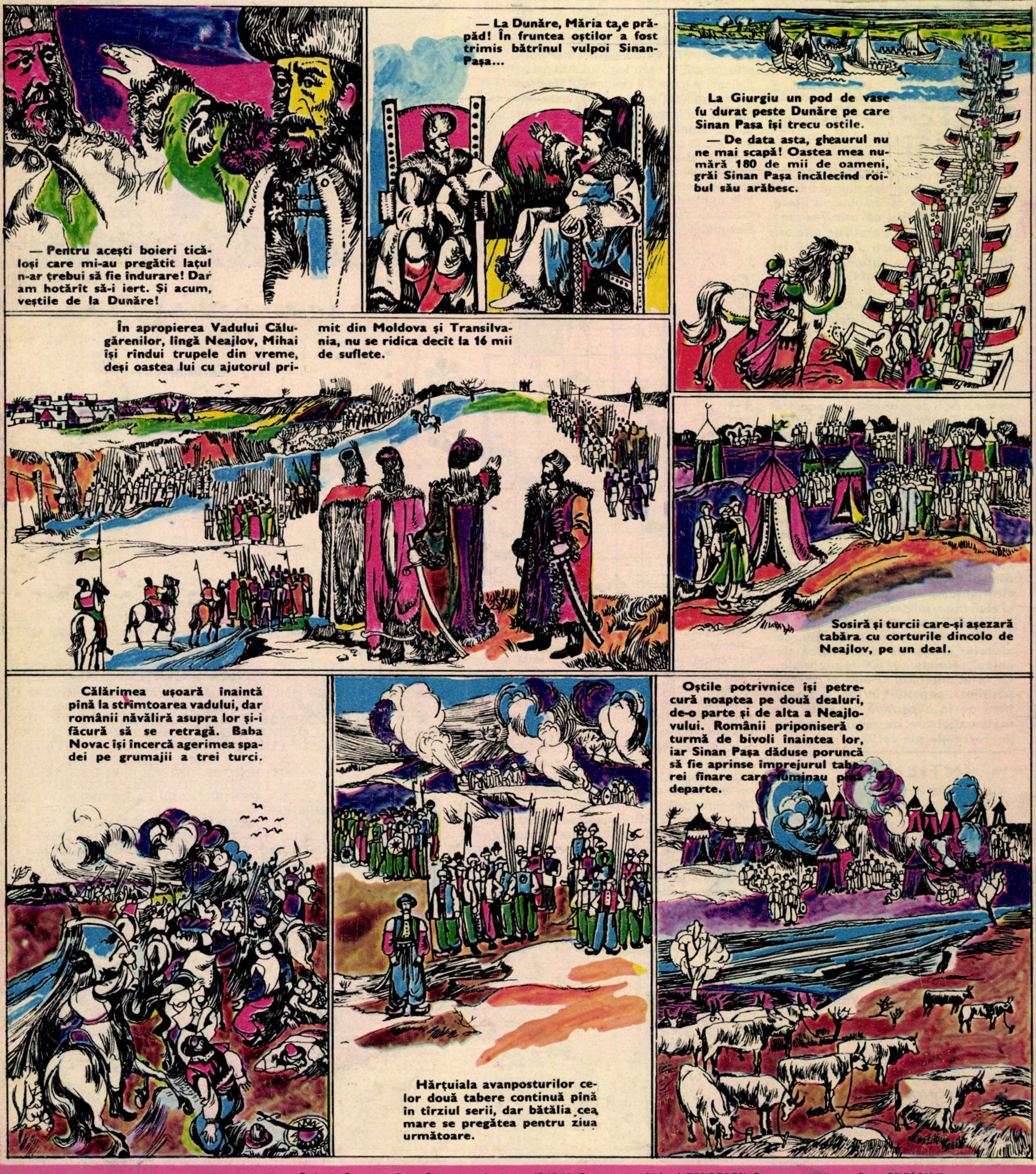

— Pentru acești boieri ticăloși care mi-au pregătit lațul n-ar trebui să fie îndurare! Dar am hotărît să-i iert. Și acum, veștile de la Dunăre!

— La Dunăre, Măria ta, e prăpăd! În fruntea oștilor a fost trimis bătrînul vulpoi Sinan-Pașa...

La Giurgiu un pod de vase fu durat peste Dunăre pe care Sinan Pașa își trecu oștile.

— De data asta, ghiaurul nu ne mai scapă! Oastea mea numără 180 de mii de oameni, grăi Sinan Pașa încălecînd roibul său arăbesc.

În apropierea Vadului Călugărenilor, lîngă Neajlov, Mihai își rîndui trupele din vreme, deși oastea lui cu ajutorul primit din Moldova și Transilvania, nu se ridica decît la 16 mii de suflete.

Sosiră și turcii care-și așezară tabăra cu corturile dincolo de Neajlov, pe un deal.

Călărimea ușoară înaintă pînă la strîmtoarea vadului, dar românii năvăliră asupra lor și-i făcură să se retragă. Baba Novac își încercă agerimea spadei pe grumajii a trei turci.

Hărțuiala avanposturilor celor două tabere continuă pînă în tîrziul serii, dar bătălia cea mare se pregătea pentru ziua următoare.

Oștile potrivnice își petrecură noaptea pe două dealuri, de-o parte și de alta a Neajlovului. Românii priponiseră o turmă de bivoli înaintea lor, iar Sinan Pașa dăduse poruncă să fie aprinse împrejurul taberei fînare care luminau pînă departe.

(Va urma)

Redacția București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ.

1 LEU